अथ

श्रीमद्भगवद्गीता-

प्रारम्भः ।

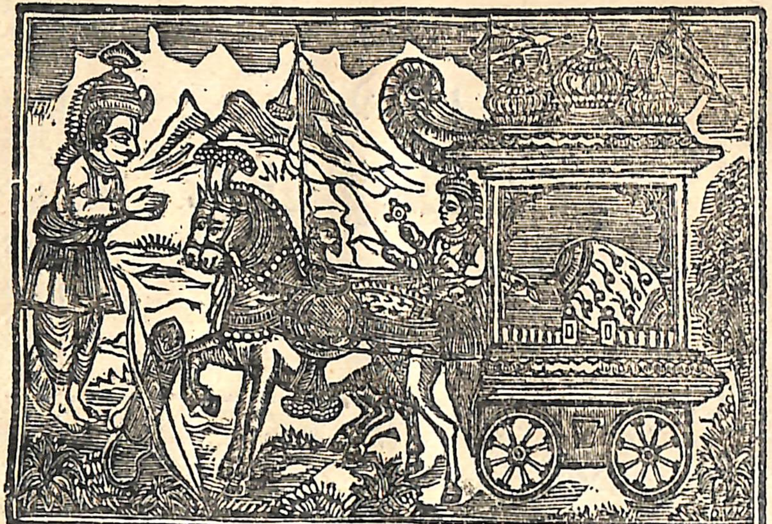

अथ

श्रीभगवद्गीतामाहात्म्यं

प्रारभ्यते ।

श्रीगोपालकृष्णाय नमः ।

श्रीगणेशाय नमः ॥ अथ श्रीभगवद्गीतामाहात्म्यप्रारंभः ॥ ऋषिरुवाच ॥
गीतायाश्चैवमाहात्म्यं यथावत्सूतमेवद ॥
पुराणमुनिनाप्रोक्तं व्यासेनमुनिनोदितम्
॥ १ ॥ सूतउवाच ॥ पृष्टंभवद्भिर्ऋषिभिर्य
द्गिगोप्यंपुरातनम् ॥ शक्यतेकेनवैवक्तुंगी
तामाहात्म्यमुत्तमम् ॥ २ ॥ कृष्णोजानाति

वैसम्यक्किञ्चित्कुन्तीसुतःफलम् ॥ व्यासो
वाव्यासपुत्रोवा याज्ञवल्क्योथ मैथिलः॥
॥३॥ अन्येश्रवणतः श्रुत्वालेशंसङ्कीर्त्तय
न्तिच ॥ तस्मात्किञ्चिद्ददाम्यत्रव्यासस्या
स्यान्मयाश्रुतम् ॥४॥सर्वोपनिषदोगावो
दोग्धागोपालनंदनः ॥पार्थोवत्सःसुधीर्भो
क्तादुग्धंगीतामृतंमहत् ॥५॥ सारथ्यमर्जु

नस्यादौकुर्वन्गीतामृतंददौ ॥ लोकत्रयोप

कारायतस्मैकृष्णात्मनेनमः ॥ ६ ॥ संसा

रसागरंघोरंतर्तुमिच्छतियो नरः ॥ गीता

नावंसमासाद्यपारंयातिसुखेनसः ॥ ७ ॥

गीताज्ञानंश्रुतंनैव सदैवाभ्यासयोगतः ॥

मोक्षमिच्छतिमूढात्मा यातिबालकहास्य

ताम् ॥ ८ ॥ येशृण्वंतिपठन्त्येवगीताशा

स्त्वमहानिशम् ॥ न तैवैमानुषाज्ञेयादेवरू
पानसंशयः ॥ ९ ॥ गीताज्ञानेनसम्बोधं
कृष्णः प्राहाऽर्जुनायवै ॥ मोक्षस्थानंपरंपा
र्थ सगुणंवाऽथनिर्गुणम् ॥ १० ॥ सोपाना
ष्टशतैरेवंपरंब्रह्माधिगच्छति ॥ मलनिर्मो
चनंपुंसांजलस्नानंदिनेदिने ॥ ११ ॥ स
कृद्गीताम्भसिस्नानं संसारमलनाशनम् ॥

परास्यान्नश्रुतंज्ञानं तस्मिंश्छ्रद्धा न भाव
ना ॥ १२ ॥ गीतायाश्चनजानातिपठनंनैव
पाठनम् ॥ सएवमानुषेलोकेमनुजोविड्
राहकः ॥ १३ ॥ तस्माद्गीतांनजानाति
नाधमस्तत्परोजनः ॥ धिक्तस्यमानु
षंदेहंधिग्ज्ञानंकुलशीलताम् ॥ १४ ॥
गीतार्थंनाविजानातिनाधमस्तत्परोजनः ॥

धिक्छरीरंशुभंशीलंविभवंसद्गृहाश्रमम् ॥ ॥ १५ ॥ गीताशास्त्रंनजानातिनाधमस्तत्परोजनः ॥ धिक्प्रागल्भ्यंप्रतिष्ठांचपूजांमानंमहत्तमम् ॥ १६ ॥ गीताशास्त्रेरतिर्नास्तिसर्वंतन्निष्फलंजगुः ॥ धिक्तस्यज्ञानमाचारो व्रतंनिष्ठातपोयशः ॥१७॥ गीतार्थपठनंनास्तिनाधमस्तत्परोजनः ॥ गी

तागीतंनयज्ज्ञानंतद्विद्धयसुरसम्मतम् ॥

॥ १८ ॥ तन्मोघंधर्मरहितंवेदवेदान्तगर्हि

तम् ॥ तस्माद्धर्ममयीगीतासर्वज्ञानप्र

योजिका ॥ १९ ॥ सर्वशास्त्रमयीयस्मा

त्तस्माद्गीताविशिष्यते॥ योऽधीतेनित्यगी

तांचदिवारात्रौयथार्थतः ॥ २० ॥ स्वप

ञ्जाग्रच्चलंस्तिष्ठञ्छाश्वतंमोक्षमाप्नुयात्॥

शालग्रामशिलायां तु देवागारे शिवालये ॥
॥ २१ ॥ तीर्थे नद्यां पठेद्यस्तु वैकुंठं याति
निश्चितम् ॥ देवकीनन्दनः कृष्णो गीता
पाठेन तुष्यति ॥ २२ ॥ यथा न वेदैर्दानेन
यज्ञतीर्थव्रतादिभिः ॥ गीताऽधीता च येना
पि भक्तिभावेन चेतसा ॥ २३ ॥ तेन वेदाश्च
शास्त्राणि पुराणानि च सर्वशः ॥ योगिस्था

नेसिद्धपीठेशिलाग्रेसत्सभासुच ॥ २४ ॥
यज्ञेचविष्णुभक्ताग्रेपठन्यातिपरांगतिम्।
गीतापाठंच श्रवणंयः करोतिदिनेदिने ॥
॥ २५ ॥ क्रतवोवाजिमेधाद्याः कृतास्तेनस
दाक्षिणाः॥ यःशृणोतिचगीतार्थंकीर्तयत्ये
व यःपुमान्॥ २६ ॥ श्रावयेच्चापरार्थंवैसप्र
यातिपरंपदम् ॥ गीतायाःपुस्तकंनित्यं

योऽर्चयत्येवसादरात् ॥ २७ ॥ विधिनाभ
क्तिभावेनतस्यपुण्यफलंशृणु ॥ सकलाभू
कृतातेनयज्ञस्तंभवतीकिल ॥ २८ ॥ कृता
निसर्वतीर्थानिदानानिचबहून्यपि ॥ भूत
प्रेतपिशाचाद्यास्तत्रनप्रविशन्तिवै ।२९॥
अतिचारोद्भवंदुःखंपरेणापिकृतंचयत् । नो
पसर्पतितत्रैवयत्रगीतार्चनंगृहे ॥ ३० ॥ ता

पत्रयोद्भवापीडानैवव्याधिभयंक्वचित्।न
शापोनैवपापंचदुर्गतिर्नारकीनच॥३१॥
देहोर्मयःषडेतेवैनबाधन्तेकदाचन॥ भग
वत्परमेशानेभक्तिरव्यभिचारिणी॥३२॥
जायतेसततंतत्र यत्र गीताभिवन्दनम् ॥
प्रारब्धंभुञ्जमानोपिगीताभ्यासरतःसदा॥
॥३३॥ समुक्तःससुखीलोके कर्मणानो

पलिप्यते॥महापापादिपापानिगीताध्या
यीकरोतिचेत्॥ ३४ ॥नकिञ्चित्स्पृशते
तस्यनलिनीदलमम्भसा ॥ अनाचारोद्भ
वंपापमवाच्यादिकृतंचयत्॥ ३५॥ अभ
क्ष्यभक्षजंदोषमस्पर्शस्पर्शजंतथा॥ज्ञाना
ज्ञानकृतं नित्यमिन्द्रियैर्जनितं च यत् ॥
॥ ३६ ॥ तत्सर्वंनाशमायातिगीतापाठेन

तत्क्षणात् ॥ सर्वत्रप्रातिभुक्त्वाचप्रातिगृह्य च सर्वशः ॥ ३७ ॥गीतापाठंप्रकुर्वाणोन लिप्येतकदाचन ॥ रत्नपूर्णांमहींसर्वांप्र तिगृह्यविधानतः ॥ ३८ ॥ गीतापाठेनचैकेनशुद्धःस्फटिकवत्सदा ॥ यस्यान्तःक रणंनित्यंगीतायांरमतेसदा ॥ ३९ ॥ सर्वाग्निकःसदाजापीक्रियावान्सचपण्डितः ॥

दर्शनीयः सधनवान्सयोगीज्ञानवानपि ॥

॥ ४० ॥ सएवयाज्ञिकोयाजीसर्ववेदार्थद

र्शकः ॥ गीतायाःपुस्तकंयत्रनित्यंपाठेप्र

वर्त्तते॥ ४१॥ तत्रसर्वाणितीर्थानिप्रयागा

दीनिभूतले ॥ निवसन्तिसदागेहेदेहशेषेऽ

पिसर्वदा ॥ ४२ ॥सर्वेदेवाश्चऋषयोयोगि

नःपन्नगाश्चये॥गोपालबालकृष्णोऽपिना

रद्ध्रुवपार्षदैः ॥ ४३ ॥ सहायोजायतेशी
घ्रंयत्रगीताप्रवर्त्तते ॥ यत्रगीताविचारश्च
पठनंपाठनंतथा ॥ ४४ ॥ तत्राहंनिश्चितं
पार्थनिवसामिसदैवहि ॥ गीतामेहृदयंपा
र्थंगीतामेसारमुत्तमम् ॥ ४५ ॥ गीतामे
ज्ञानमत्युग्रंगीतामेज्ञानमव्ययम् ॥ गीता
मेचोत्तमंस्थानंगीतामेपरमंपदम् ॥४६॥

गीतामेपरमंगुह्यंगीतामेपरमोगुरुः ॥ गी
ताश्रयेऽहंतिष्ठामि गीतामेपरमंगृहम् ॥
॥४७॥गीताज्ञानंसमाश्रित्यात्रिलोकींपा
लयाम्यहम् ॥ गीतामेपरमाविद्याब्रह्मरू
पानसंशयः॥ ४८ ॥ अर्धमात्राक्षरानित्य
मानिर्वाच्यपदात्मिका ॥ गीतानामानि
वक्ष्यामि गुह्यानिशृणुपांडव॥४९॥ कीर्त्ति

नात्सर्वपापानिविलयं यान्तितत्क्षणात॥
गीतागंगाचगायत्रीसीतासत्यापतिव्रता।
॥ ५० ॥ ब्रह्मावलीब्रह्मविद्यात्रिसंध्यामु
क्तिगेहिनी॥ अर्द्धमात्राचिदानन्दाभवघ्नी
भ्रान्तिनाशिनी॥ ५१ ॥वेदत्रयीपरानन्ता
तत्त्वार्थज्ञानमञ्जरी ॥ इत्येतानिजपेन्नि
त्यंनरोनिश्चलमानसः॥ ५२॥ ज्ञानासि

द्धिंलभेच्छ्रीघ्रंतथान्तेपरमंपदम् ।पाठेऽस
मर्थःसंपूर्णेतदर्धंपाठमाचरेत् ॥ ५३ ॥ त
दागोदानजंपुण्यंलभतेनात्रसंशयः ॥ त्रि
भागंपठमानस्तु सोमयागफलं लभेत् ॥
॥५४ ॥ षडंशंजपमानस्तुगंगास्नानफलं
लभेत् ॥तथाऽध्यायद्वयंनित्यंपठमानोनि
रन्तरम् ॥ ५५ ॥ इंद्रलोकमवाप्नोतिकल्प

मेकंवसेद्ध्रुवम् ॥ एकमध्यायकंनित्यंप
ठतेभक्तिसंयुतः ॥ ५६ ॥ रुद्रलोकमवाप्नो
ति गणोभूत्वावसेच्चिरम् ॥ अध्यायार्धंच
पादं वा नित्यं यःपठते जनः ॥ ५७ ॥ समे
तिरविलोकंच मन्वन्तरसमाःशतम् ॥गी
तायाःश्लोकदशकंसप्तपञ्चचतुष्टयम् ५८।
त्रिद्वयैकमेकमर्द्धंवा श्लोकानांयःपठेन्नरः॥

चन्द्रलोकमवाप्नोति वर्षाणामयुतंतथा ॥
॥५९॥ गीतार्थमेकपादंच श्लोकमध्याय
मेवच ॥ स्मरंस्त्यक्त्वाजनोदेहंप्रयाति
परमंपदम् ॥ ६० ॥ गीताथवापिपाठं
वाशृणुयादन्तकालतः ॥ महापातकयु
क्तोपिमुक्तिभागीभवेज्जनः ॥ ६१ ॥ गी
तापुस्तकसंयुक्तः प्राणांस्त्यक्त्वा प्रयाति

य: ॥ वैकुंठं समवाप्नोति विष्णुनासहमो
दते ॥ ६२ ॥ गीताध्यायसमायुक्तोमृ
तो मानुषतां व्रजेत् ॥ गीताभ्यासं पुनःकृ
त्वा लभते मुक्तिमुत्तमाम् ॥ ६३ ॥ गी
तेत्युच्चारसंयुक्तो म्रियमाणो गतिंलभेत् ॥
यद्यत्कर्मचसर्वत्र गीतापाठप्रकीर्तिमत् ॥
॥ ६४ ॥ तत्तत्कर्मचनिर्दोषंभूत्वापूर्ण

त्वमाप्नुयात् ॥ पितृनुद्दिश्ययः श्राद्धेगी

तापाठंकरोतिवै ॥ ६५ ॥ संतुष्टाः पि

तरस्तस्य निरयाद्यांति स्वर्गतिम् ॥ गी

तापाठेनसन्तुष्टाः पितरः श्राद्धतर्पिताः॥

॥ ६६ ॥ पितृलोकंप्रयान्त्येव पुत्राशीर्वाद

तत्पराः ॥ गीतापुस्तकदानंचधेनुपुच्छस

मान्वितम् ॥ ६७ ॥ कृत्वाचतद्दिनेसम्यक्

कृतार्थौजायतेजनः ॥ पुस्तकंहेमसंयुक्तं गीतायाःशुद्धमानसः॥ ६८ ॥ दत्त्वाविप्रा यविदुषेजायतेनपुनर्भवः॥ शतपुस्तकदा नंच गीतायाः प्रकरोतियः॥ ६९ ॥ सया तिब्रह्मसदनंपुनरावृत्तिदुर्लभम् ॥ गीता दानप्रभावेणसप्तकल्पाबाधिःसमाः॥७०॥ विष्णुलोकमवाप्नोति विष्णुनासहमोद

ते ॥ सम्यक्छ्रुत्वाचगीतार्थंपुस्तकंयः प्रदापयेत् ॥ ७१ ॥ तस्मै प्रीतो हि भगवान्ददाति मनसेप्सितम् ॥ देहं मानुषमाश्रित्य चातुर्वर्ण्येषुभारत ॥ ७२ ॥ नशृणोतिनपठतिगीताममृतरूपिणीम् ॥ हस्तात्त्यक्त्वामृतंप्राप्तं कष्टात्क्ष्वेडं समश्नुते ॥ ॥ ७३ ॥ पीत्वागीतामृतंलोकेलब्ध्वामो

क्षंसुखी भवेत् ॥ जनैः संसारदुःखार्तैर्गी

ताज्ञानं च यैः श्रुतम् ॥ ७४ ॥ संप्राप्तममृ

तंतैश्चगतास्तेसदनंहरेः ॥ गीतामाश्रित्य

बहवोभूभुजो जनकादयः ॥ ७५ ॥ निर्धू

तकल्मषालोके गतास्ते परमंपदम् ॥ गीता

सुनाविशेषोस्ति जनेषूच्चावचेषुच ॥ ७६ ॥

ज्ञानेष्वेवसमग्रेषु समाब्रह्मस्वरूपिणी ॥

योऽभ्यसूयति गीतां च यो निन्दां वा करोति च ॥ ७७ ॥ स मोति नरकं घोरं यावदाभूतसंप्लवम्॥ अहंकारेण मूढात्मा गीतार्थं नैव मन्यते॥ ७८ ॥ कुम्भीपाकेषु पच्यते यावत्कल्पक्षयो भवेत् ॥ गीतार्थं वाच्यमानं यो न शृणोति समीपतः ॥७९॥ श्वशूकरभवां योनिमनेकांसोऽधिगच्छति॥ चौ

यँकृत्वाचगीतायाःपुस्तकंयःसमानयेत्॥

॥ ८० ॥ नतस्मैचफलंकिंचित्पठनंचवृ

थाभवेत् ॥ यःश्रुत्वानैवगीतार्थं मोदतेप

रमार्थतः ॥ ८१ ॥ नैवाप्नोतिफलंलोके

प्रमादाच्चावृथाश्रमः ॥ गीतांश्रुत्वाहिर

ण्यंचपट्टांबरप्रवेष्टनम् ॥ ८२ ॥ निवेदये

च्चतद्भक्तेप्रीतयेपरमात्मनः ॥ वाचकंपूज

येऽद्र्कत्याद्द्रव्यवस्त्राद्युपस्करैः ॥ ८३ ॥ अ
नेकैर्बहुधाप्रीत्या तुष्यतां भगवान्हरिः ॥
माहात्म्यमेतद्गीतायाः कृष्णप्रोक्तंपुरात
नम् ॥ ८४ ॥ गीतान्तेपठतेयस्तुयथोक्त
फलभाग्भवेत् ॥ गीतायाः पठनंकृत्वामा
हात्म्यंनैवयःपठेत् ॥ ८५ ॥ वृथापाठ
फलंतस्य श्रमएवउदाहृतः ॥ एतन्माहा

त्म्यसंयुक्तंगीतापाठंकरोतियः ॥ ८६ ॥
श्रद्धया यः शृणोत्येवदुर्लभां गतिमाप्नु
यात ॥ श्रुत्वापठित्वागीतांच माहात्म्यं
यः शृणोतिच ॥ ८७ ॥ तस्यपुण्यफलं
लोकेभवे द्वैमनसेप्सितम ॥ ८८ ॥
इति श्रीभगवद्गीतामाहात्म्यं समाप्तम् ॥
श्रीकृष्णार्पणमस्तु ॥

श्रीहयग्रीवाय नमः ॥ शुक्लांबरधरांविष्णुंश शिवर्णंचतुर्भुजम् ॥ प्रसन्नवदनं ध्यायेत्स र्वविघ्नोपशांतये ॥ १ ॥ नारायणंनमस्कृ त्य नरंचैव नरोत्तमम् ॥ देवींसरस्वतींचै व ततोजयमुदीरयेत् ॥ २ ॥ व्यासंवसिष्ठ नप्तारं शक्तेः पौत्रमकल्मषम् ॥ पराशरा त्मजं वंदे शुकतातं तपोनिधिम् ॥ ३ ॥ व्या

साय विष्णुरूपाय व्यासरूपाय विष्णवे।
नमो वै ब्रह्मविधये वासिष्ठाय नमोनमः
॥ ४ ॥ अचतुर्वदनो ब्रह्मा द्विबाहुरपरो
हरिः ॥ अफाललोचनः शंभुर्भगवान्बाद
रायणः ॥ ५ ॥ श्रीमते रामकृष्णा
य नमः॥ ॥ श्रीगोपालकृष्णाय नमः॥
ॐ अस्य श्रीभगवद्गीतामालामंत्रस्य ॥ भ

गवान् वेदव्यासऋषिः ॥ अनुष्टुप्छंदः ॥ श्रीकृष्णः परमात्मा देवता ॥ अशोच्यानन्वशोचस्त्वं प्रज्ञावादांश्च भाषस इति बीजम् ॥ सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकंशरणं व्रजेति शक्तिः ॥ अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि माशुच इति कीलकम् ॥ नैनं छिंदंति शस्त्राणि नैनं दहति पावक इत्यंगुष्ठा

भ्यां नमः ॥न चैनं क्लेदयंत्यापो न शोषय
ति मारुत इति तर्जनीभ्यां नमः ॥ अच्छे
द्योऽयमदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव चोत
मध्यमाभ्यांनमः ॥ नित्यः सर्वगतः स्थाणु
रचलोऽयंसनातनइत्यनामिकाभ्यांनमः।
पश्य मे पार्थ रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः
इति कनिष्ठिकाभ्यां नमः॥ नानाविधानि

दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि चेतिकरतल करपृष्ठाभ्यां नमः॥ इति करन्यासः॥ अथ हृदयादिन्यासः॥ नैनंछिंदंति शस्त्राणि नैनं दहति पावक इति हृदयाय नमः॥ न चैनं क्लेदयंत्यापो न शोषयति मारुत इति शिरसे स्वाहा॥ अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयम क्लेद्योऽशोष्य एव चेति शिखायै वषट्॥ नि

त्य: सर्वगत: स्थाणुरचलोऽयं सनातन इति

कवचाय हुम् ॥ पश्य मे पार्थ रूपाणि शत

शोथ सहस्रश इति नेत्रत्रयाय वौषट् ॥ ना

नाविधानि दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि चे

त्यस्त्राय फट् ॥ श्रीकृष्णप्रीत्यर्थे पाठे वि

नियोग: ॥ ॐ पार्थाय प्रतिबोधितां भगव

ता नारायणेन स्वयं व्यासेन ग्रथितां पुरा

णमुनिना मध्येमहाभारतं ॥ अद्वैतामृतव
र्षिणीभगवतीमष्टादशाध्यायिनीमंब त्वा
मनुसंदधामि भगवद्गीते भवद्वेषिणीम् ॥
॥ १ ॥ नमोऽस्तु ते व्यास विशालबुद्धे
फुल्लारविंदायतपत्रनेत्र॥ येनत्वया भारततै
लपूर्णःप्रज्वालितोज्ञानमयःप्रदीपः ॥२॥
प्रपन्नपारिजाताय तोत्रवेत्रैकपाणये ॥ ज्ञा

नमुद्राय कृष्णाय गीतामृतदुहे नमः ॥
॥ ३ ॥ सर्वोपनिषदो गावो दोग्धा गोपाल
नंदनः॥पार्थो वत्सः सुधीर्भोक्ता दुग्धं गी
तामृतं महत् ॥ ४ ॥ वसुदेवसुतं देवं कंस
चाणूरमर्दनम्॥देवकीपरमानंदं कृष्णं वंदे
जगद्गुरुम् ॥ ५ ॥ भीष्मद्रोणतटा जयद्रथ
जला गांधारनीलोत्पला शल्यग्राहवती कृ

पेण वहनी कर्णेन वेलाकुला ॥ अश्वत्थाम
विकर्णघोरमकरा दुर्योधनावर्तिनी सोत्ती
र्णा खलु पांडवै रणनदी कैवर्तकः केशवः ॥
॥ ६ ॥ पाराशर्यवचःसरोजममलं गीता
र्थगंधोत्कटं नानाख्यानककेसरं हारकथा
सम्बोधनाबोधितम् ॥ लोके सज्जनषट्
पदैरहरहः पेपीयमानं मुदा भूयाद्भारतपं

कजं कलिमलप्रध्वंसिनः श्रेयसे॥ ७॥ मूकं करोति वाचालं पंगुं लंघयते गिरिम् ॥ यत्कृपा तमहं वंदे परमानंदमाधवम् ॥८॥ यं ब्रह्मा वरुणेन्द्ररुद्रमरुतः स्तुन्वंति दिव्यैः स्तवैर्वेदैः सांगपदक्रमोपनिषदैर्गायंति यं सामगाः॥ ध्यानावस्थिततद्गतेन मनसा पश्यंति यं योगिनो यस्यान्तं न विदुः

सुरासुरगणा देवाय तस्मै नमः ॥ ९ ॥
इति ध्यानम् ॥ ॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ ॥
धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता युयुत्सवः ॥ मा
मकाः पांडवाश्चैव किमकुर्वत संजय॥ १॥
॥ संजय उवाच ॥ दृष्ट्वा तु पांडवानीकं
व्यूढं दुर्योधनस्तदा ॥ आचार्यमुपसंगम्य
राजा वचनमब्रवीत ॥ २ ॥ पश्यैतां पां

डुपुत्राणामाचार्य महतीं चमूम् ॥ व्यू
ढां द्रुपदपुत्रेण तव शिष्येण धीमता ॥३॥
अत्र शूरा महेष्वासा भीमार्जुनसमा यु
धि ॥ युयुधानो विराटश्च द्रुपदश्च महार
थः॥४॥ धृष्टकेतुश्चेकितानः काशिराजश्च
वीर्यवान् ॥ पुरुजित्कुंतिभोज श्च शैब्यश्च
नरपुंगवः ॥५॥युधामन्युश्च विक्रांत उत्त

मौजाश्च वीर्यवान् ॥ सौभद्रो द्रौपदेयाश्च सर्व एव महारथाः॥ ६ ॥ अस्माकं तु विशिष्टा ये तान्निबोध द्विजोत्तम ॥ नायका मम सैन्यस्य संज्ञार्थं तान्ब्रवीमि ते ॥७॥ भवान् भीष्मश्च कर्णश्च कृपश्च समितिंजयः॥ अश्वत्थामा विकर्णश्च सौमदत्तिस्तथैव च॥ ८॥ अन्ये च बहवः शूरा मदर्थे

त्यक्तजीविकाः ॥ नानाशस्त्रप्रहरणाःसर्वे
युद्धविशारदाः॥ ९ ॥ अपर्याप्तं तदस्माकं
बलं भीष्माभिरक्षितम् ॥ पर्याप्तं त्विदमेते
षां बलंभीमाभिरक्षितम्॥ १० ॥अयनेषुच
सर्वेषु यथाभागमवस्थिताः ॥ भीष्ममे
वाभिरक्षंतु भवंतः सर्व एव हि ॥ ११ ॥
तस्य संजनयन्हर्षं कुरुवृद्धः पितामहः॥

सिंहनादं विनद्योच्चैः शंखं दध्मौ प्रतापवान् ॥ १२॥ ततः शंखाश्च भेर्यश्च पणवानकगोमुखः॥ सहसैवाभ्यहन्यंत स शब्दस्तुमुलोऽभवत् ॥ १३॥ ततः श्वेतैर्हयैर्युक्ते महति स्यंदने स्थितौ ॥ माधवः पांडवश्चैव दिव्यौ शंखौ प्रदध्मतुः ॥ १४ ॥ पांचजन्यं हृषीकेशो देवदत्तं धनंजयः॥ पौंड्र

दध्मौ महाशंखं भीमकर्मा वृकोदरः॥ १५॥
अनंतविजयं राजा कुंतीपुत्रो युधिष्ठिरः॥
नकुलः सहदेव श्च सुघोषमणिपुष्पकौ ॥
॥ १६ ॥ काश्य श्च परमेष्वासः शिखंडीच
महारथः ॥ धृष्टद्युम्नो विराटश्च सात्यकि
श्चापराजितः॥ १७॥ द्रुपदो द्रौपदेयाश्च
सर्वशः पृथिवीपते॥ सौभद्रश्च महाबाहुः

शंखान्दध्मुः पृथक्पृथक् ॥ १८ ॥ स घो
षो धार्तराष्ट्राणां हृदयानि व्यदारयत् ॥ न
भश्च पृथिवीं चैव तुमुलो व्यनुनादयन् ॥
॥१९॥ अथ व्यवस्थितान्दृष्ट्वा धार्तराष्ट्रा
न्कपिध्वजः ॥ प्रवृत्ते शस्त्रसंपाते धनुरुद्य
म्य पांडवः॥२०॥हृषीकेशं तदा वाक्यमि
दमाह महीपते ॥ अर्जुन उवाच ॥ सेनयो

रुभयोर्मध्ये रथं स्थापय मेऽच्युत ॥ २१ ॥
यावदेतान्निरीक्षेऽहं योद्धुकामानवस्थिता
न् ॥ कैर्मया सह योद्धव्यमस्मिन्रणसमु
द्यमे ॥ २२ ॥ योत्स्यमानानवेक्षेऽहं य एते
ऽत्र समागताः ॥ धार्तराष्ट्रस्य दुर्बुद्धेर्युद्धे प्रि
यचिकीर्षवः ॥ २३ ॥ संजय उवाच ॥
एवमुक्तो हृषीकेशो गुडाकेशेन भारत ॥

सेनयोरुभयोर्मध्ये स्थापयित्वा रथोत्तम
म् ॥ २४ ॥ भीष्मद्रोणप्रमुखतः सर्वेषा च
महीक्षिताम् ॥ उवाच पार्थ पश्यैतान्स
मवेतान्कुरूनिति ॥ २५ ॥ तत्रापश्य
त्स्थितान्पार्थः पितॄनथ पितामहान् ॥
आचार्यान्मातुलान्भ्रातॄन्पुत्रान्पौत्रान्स
खींस्तथा ॥ २६ ॥ श्वशुरान्सुहृदश्चैव

सेनयोरुभयोरपि ॥ तान्समीक्ष्य स कौं
तेयः सर्वान्बंधूनवस्थितान् ॥ २७ ॥ कृप
या परयाऽऽविष्टो विषीदन्निदमब्रवीत् ॥
अर्जुन उवाच ॥ दृष्ट्वेमं स्वजनं कृष्ण यु
युत्सुं समुपस्थितम् ॥ २८ ॥ सीदंति मम
गात्राणि मुखं च परिशुष्यति ॥ वेपथुश्च श
रीरे मे रोमहर्षश्च जायते ॥ २९ ॥ गांडीवं

स्त्रंसते हस्तात्त्वक्चैव परिदह्यते ॥ नच शक्नोम्यवस्थातुं भ्रमतीव च मे मनः॥ ३०॥ निमित्तानि च पश्यामि विपरीतानि केशव॥ न च श्रेयोऽनुपश्यामि हत्वा स्वजनमाहवे ॥ ३१ ॥ न कांक्षे विजयं कृष्ण न च राज्यं सुखानि च ॥ किं नो राज्येन गोविन्द किं भोगैर्जीवितेन वा॥ ३२॥येषामर्थे

कांक्षितं नो राज्यं भोगाः सुखानि च ॥ त
इमेऽवस्थिता युद्धे प्राणांस्त्यक्त्वा धना
नि च ॥ ३३॥आचार्याः पितरः पुत्रास्तथै
व च पितामहाः॥ मातुलाः श्वशुराः पौत्राः
श्यालाः संबंधिनस्तथा ॥ ३४ ॥ एतान्न हं
तुमिच्छामि घ्नतोऽपि मधुसूदन॥अपि त्रैलो
क्यराज्यस्य हेतोः किंनु महीकृते ॥३५॥

निहत्य धार्तराष्ट्रान्नः का प्रीतिः स्याज्जनार्द
न ॥ पापमेवाश्रयेदस्मान्हत्वैतानाततायि
नः ॥ ३६ ॥ तस्मान्नार्हा वयं हंतुं धार्तराष्ट्रा
न्स्वबांधवान् ॥ स्वजनं हि कथं हत्वा सु
खिनः स्याम माधव ॥ ३७ ॥ यद्यप्येते न प
श्यंति लोभोपहतचेतसः ॥ कुलक्षयकृतं
दोषं मित्रद्रोहे च पातकम् ॥ ३८ ॥ कथं न ज्ञे

यमस्माभिः पापादस्मान्निवर्तितुम्॥ कुल

क्षयकृतं दोषं प्रपश्यद्भिर्जनार्दन॥ ३९॥ कु

लक्षये प्रणश्यंति कुलधर्माः सनातनाः॥ध

र्मे नष्टे कुलं कृत्स्नमधर्मोऽभिभवत्युत

॥४०॥ अधर्माभिभवात्कृष्ण प्रदुष्यंति कु

लस्त्रियः॥ स्त्रीषुदुष्टासुवार्ष्णेयजायते वर्ण

संकरः॥४१॥ संकरोनरकायैव कुलघ्नानां

कुलस्य च ॥ पतंति पितरो ह्येषां लुप्तपिंडो दकक्रियाः ॥ ४२ ॥ दोषैरेतैः कुलघ्नानां व र्णसंकरकारकैः ॥ उत्साद्यंते जातिधर्माः कुलधर्माश्च शाश्वताः ॥ ४३ ॥ उत्सन्नकुल धर्माणां मनुष्याणां जनार्दन ॥ नरके निय तं वासो भवतीत्यनुशुश्रुम ॥ ४४ ॥ अहो बत महत्पापं कर्तुं व्यवसिता वयम् ॥

यद्राज्यसुखलोभेन हंतुं स्वजनमु
द्यताः॥४५॥ यदि मामप्रतीकारमशस्त्रं श
स्त्रपाणयः ॥ धार्तराष्ट्रा रणे हन्युस्तन्मे
क्षेमतरं भवेत् ॥ ४६ ॥ संजय उवाच ॥
एवमुक्त्वाऽर्जुनः संख्ये रथोपस्थ उपा
विशत् ॥ विसृज्य सशरं चापं शोकसंविग्न
मानसः ॥ ४७ ॥ ओंतत्सदिति श्रीमद्भग

वद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे अर्जुनविषादयोगोनामप्रथमोऽध्यायः॥ १॥ श्रीकृष्णार्पणमस्तु॥॥ संजय उवाच ॥ तं तथा कृपयाविष्टमश्रुपूर्णाकुलेक्षणम् । विषीदंतमिदं वाक्यमुवाच मधुसूदनः ॥ १ ॥ श्री भगवानुवाच ॥ कुतस्त्वा कश्मलमि

दं विषमे समुपस्थितम् ॥ अनार्यजुष्टम
स्वर्ग्यमकीर्तिकरमर्जुन ॥ २ ॥ क्लैव्यं मा
स्म गमः पार्थ नैतत्त्वय्युपपद्यते ॥ क्षुद्रं
हृदयदौर्बल्यं त्यक्त्वोत्तिष्ठ परंतप ॥ ३ ॥
अर्जुन उवाच ॥ कथं भीष्ममहं संख्ये
द्रोणं च मधुसूदन ॥ इषुभिः प्रतियोत्स्या
मि पूजार्हावरिसूदन ॥ ४ ॥ गुरूनहत्वा हि

महानुभावाञ्छ्रेयो भोक्तुं भैक्ष्यमपीह लो
के ॥ हत्वाऽर्थकामांस्तु गुरूनिहैव भुंजीय
भोगान्रुधिरप्रदिग्धान् ॥ ५ ॥ न चैतद्विद्मः
कतरन्नो गरीयो यद्वा जयेम यदि वा नो
जयेयुः ॥ यानेव हत्वा न जिजीविषामस्ते
ऽवस्थिताः प्रमुखे धार्तराष्ट्राः ॥ ६ ॥ कार्प
ण्यदोषोपहतस्वभावः पृच्छामि त्वां धर्म

संमूढचेताः ॥ यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम् ॥ ७ ॥ न हि प्रपश्यामि ममाऽपनुद्याद्य च्छोकमुच्छोषणमिंद्रियाणाम्॥ अवाप्य भूमावसपत्नमृद्धं राज्यं सुराणामपि चा धिपत्यम् ॥ ८ ॥ संजय उवाच ॥ एवमु क्त्वा हृषीकेशं गुडाकेशः परंतप ॥ न यो

त्स्य इति गोविन्दमुक्त्वा तूष्णीं बभूव ह ॥९॥ तमुवाच हृषीकेशः प्रहसन्निव भारत ॥ सेनयोरुभयोर्मध्ये विषीदन्तामिदं वचः ॥१०॥ श्रीभगवानुवाच ॥ अशोच्यानन्वशोचस्त्वं प्रज्ञावादांश्च भाषसे ॥ गतासूनगतासूंश्च नानुशोचंति पंडिताः ॥११॥ न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं ने

मे जनाधिपाः ॥ न चैव न भाविष्याम सर्वे
वयमतः परम् ॥ १२ ॥ देहिनोऽस्मिन्
यथा देहे कौमारं यौवनं जरा ॥ तथा देहां
तरप्राप्तिर्धीरस्तत्र न मुह्यति ॥ १३॥ मात्रा
स्पर्शास्तु कौंतेय शीतोष्णसुखदुःखदाः ॥
आगमापायिनो ऽनित्यास्तांस्तितिक्षस्व
भारत ॥ १४ ॥ यं हि न व्यथयंत्येते पुरुषं

पुरुषर्षभ ॥ समदुःखसुखं धीरं सोऽमृत
त्वाय कल्पते ॥ १५ ॥ नासतो विद्यते भा
वो नाभावो विद्यते सतः ॥ उभयोरपि दृष्टो
न्तस्त्वनयोस्तत्त्वदर्शिभिः ॥ १६ ॥ अवि
नाशि तु तद्विद्धि येन सर्वमिदं ततम् ॥ वि
नाशमव्ययस्यास्य न कश्चित्कर्त्तुमर्हति
॥ १७ ॥ अंतवंत इमे देहा नित्यस्योक्ताः

शरीरिणः॥ अनाशिनोऽप्रमेयस्य तस्माद्यु
द्ध्यस्व भारत॥ १८॥ य एनं वेत्ति हंतारं य
श्चैनं मन्यते हतम् ॥ उभौ तौ न विजानीतो
नायं हन्ति न हन्यते॥ १९॥ न जायते म्रिय
ते वा कदाचिन्नायं भूत्वा भविता वा न भू
यः ॥ अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो न
हन्यते हन्यमाने शरीरे ॥ २०॥ वेदाविना

शिनं नित्यं य एनमजमव्ययम्॥ कथं स पुरुषः पार्थ कं घातयति हंति कम्॥२१॥ वासांसि जीर्णानि यथा विहाय नवानि गृह्णाति नरोऽपराणि ॥ तथा शरीराणि विहाय जीर्णान्यन्यानि संयाति नवानि देही॥२२॥नैनं छिंदंति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः ॥ न चैनं क्लेदयंत्यापो न

शोषयति मारुतः ॥ २३ ॥ अच्छेद्योऽय
मदाह्योऽयमक्लेद्योऽशोष्य एव च ॥ नि
त्यः सर्वगतः स्थाणुरचलोऽयं सनातनः
॥ २४ ॥ अव्यक्तोऽयमचिंत्योऽयमविका
र्योऽयमुच्यते ॥ तस्मादेवं विदित्वैनं ना
नुशोचितुमर्हसि ॥२५॥ अथ चैनं नित्य
जातं नित्यं वा मन्यसे मृतम् ॥ तथापि

त्वं महाबाहो नैनं शोचितुमर्हसि ॥२६॥
जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य
च ॥ तस्मादपरिहार्येऽर्थे न त्वं शोचितुमर्हसि ॥२७॥ अव्यक्तादीनि भूतानि व्य
क्तमध्यानि भारत ॥ अव्यक्तनिधनान्येव
तत्र का परिदेवना ॥२८॥ आश्चर्यवत्प
श्यति कश्चिदेनमाश्चर्यवद्वदति तथैव चा

न्यः ॥ आश्चर्यवच्चैनमन्यः शृणोति श्रुत्वा
प्येनं वेद न चैव कश्चित् ॥२९॥ देही नि
त्यमवध्योऽयं देहे सर्वस्य भारत ॥ तस्मा
त्सर्वाणि भूतानि न त्वं शोचितुमर्हसि
॥ ३० ॥ स्वधर्ममपि चावेक्ष्य न विकंपितु
मर्हसि ॥ धर्म्याद्धि युद्धाच्छ्रेयोऽन्यत्क्ष
त्रियस्य न विद्यते ॥ ३१ ॥ यदृच्छया चो

पपन्नं स्वर्गद्वारमपावृतम् ॥ सुखिनःक्षत्रि
याः पार्थ लभंते युद्धमीदृशम् ॥ ३२ ॥ अथ
चेत्त्वामिमं धर्म्यं संग्रामं न करिष्यसि ॥
ततः स्वधर्मं कीर्तिं च हित्वा पापमवाप्स्य
सि ॥ ३३ ॥ अकीर्तिं चापि भूतानि कथयि
ष्यंति तेऽव्ययाम् ॥ संभावितस्य चाकीर्ति
र्मरणादतिरिच्यते ॥ ३४ ॥ भयाद्रणादुप

रतं मंस्यंते त्वा महारथाः ॥ येषा च त्वं बहुमतो भूत्वा यास्यासि लाघवम् ॥ ३५॥ अवाच्यवादांश्च बहून्वदिष्यंति तवाहि ताः॥ निंदंतस्तव सामर्थ्यं ततो दुःखतरं नु किम् ॥ ३६ ॥ हतो वा प्राप्स्यासि स्वर्गं जित्वा वा भोक्ष्यसे महीम् ॥ तस्मादुत्ति ष्ट कौंतेय युद्धाय कृतनिश्चयः ॥ ३७॥ सु

खदुःखे समे कृत्वा लाभालाभौ जयाज
यौ ॥ ततो युद्धाय युज्यस्व नैव पापमवा
प्स्यसि ॥ ३८ ॥ एषा तेऽभिहिता सांख्ये
बुद्धिर्योगे त्विमां शृणु ॥ बुद्ध्या युक्तो यया
पार्थ कर्मबन्धं प्रहास्यसि ॥ ३९ ॥ नेहा
भिक्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते ॥
स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भ

यात् ॥ ४० ॥ व्यवसायात्मिका बुद्धिरे
केह कुरुनंदन ॥ बहुशाखा ह्यनन्ताश्च
बुद्धयोऽव्यवसायिनाम् ॥ ४१ ॥ यामिमां
पुष्पितां वाचं प्रवदंत्यविपश्चितः ॥ वेदवा
दरताःपार्थ नान्यदस्तीतिवादिनः ॥४२॥
कामात्मानः स्वर्गपरा जन्मकर्मफलप्रदा
म्॥क्रियाविशेषबहुलांभोगैश्वर्यगतिंप्रति

॥ ४३ ॥ भोगैश्वर्यप्रसक्तानां तयाऽपहृत
चेतसाम् ॥ व्यवसायात्मिका बुद्धिः समा
धौ न विधीयते॥४४॥त्रैगुण्यविषयावेदा
निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन ॥ निर्द्वन्द्वो नित्य
सत्त्वस्थोनिर्योगक्षेम आत्मवान् ।४५।या
वानर्थ उदपाने सर्वतः संप्लुतोदके।ताबा
न्सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः॥४६॥

कर्मण्येवाधिकारस्ते माफलेषु कदाचन॥
माकर्मफलहेतुर्भूर्मातेसंगोऽस्त्वकर्मणि ॥
॥ ४७ ॥ योगस्थः कुरु कर्माणि संगं त्य
क्त्वा धनंजय ॥ सिद्ध्यासिद्ध्योःसमो भू
त्वा समत्वं योग उच्यते ॥ ४८ ॥ दूरेण ह्य
वरं कर्म बुद्धियोगाद्धनंजय॥बुद्धौ शरणम
न्विच्छ कृपणाः फलहेतवः॥४९॥बुद्धियु

क्तो जहातीह उभे सुकृतदुष्कृते॥ तस्माद्यो
गाययुज्यस्वयोगः कर्मसुकौशलम्।५०।
कर्मजं बुद्धियुक्ता हि फलं त्यक्त्वा मनी
षिणः॥ जन्मबंधविनिर्मुक्ताः पदं गच्छत्य
नामयम्॥ ५१॥ यदा ते मोहकलिलं बु
द्धिर्व्यतितरिष्यति॥ तदा गंतासि निर्वेदं
श्रोतव्यस्य श्रुतस्य च॥५२॥ श्रुतिविप्र

तिपन्ना ते यदा स्थास्यति निश्चला ॥ समा

धावचला बुद्धिस्तदा योगमवाप्स्यसि

॥ ५३ ॥ अर्जुन उवाच ॥ स्थितप्रज्ञस्य

का भाषा समाधिस्थस्य केशव ॥ स्थि

तधीः किं प्रभाषेत किमासीत व्रजेत किम्

॥५४॥ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ ॥ प्रजहा

ति यदाकामान्सर्वान्पार्थ मनोगतान् ॥

आत्मन्येवात्मना तुष्टः स्थितप्रज्ञस्तदो च्यते ॥ ५५ ॥ दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः सुखेषु विगतस्पृहः। वीतरागभयक्रोधः स्थितधी र्मुनिरुच्यते॥ ५६ ॥ यः सर्वत्रानभिस्नेहस्त त्तत्प्राप्य शुभाशुभम् ॥ नाभिनंदति न द्वे ष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५७ ॥ यदा संह रते चायं कूर्मोंगानीव सर्वशः ॥ इंद्रियाणी

न्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ५८ ॥
विषया विनिवर्तंते निराहारस्य देहिनः ॥
रसवर्जं रसोप्यस्य परं दृष्टा निवर्तते ॥ ५९ ॥
यततो ह्यपि कौंतेय पुरुषस्य विप
श्चितः ॥ इंद्रियाणि प्रमाथीनि हरंति प्रस
भं मनः ॥ ६० ॥ तानि सर्वाणि संयम्य
युक्त आसीत मत्परः ॥ वशे हि यस्येन्द्र

याणि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ६१ ॥
ध्यायतो विषयान्पुंसः संगस्तेषूपजायते ॥ संगात्संजायते कामः कामात्क्रोधोऽभिजायते ॥ ६२ ॥ क्रोधाद्भवति संमोहः संमोहात्स्मृतिविभ्रमः ॥ स्मृतिभ्रंशाद्बुद्धिनाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ॥ ६३ ॥
रागद्वेषवियुक्तैस्तु विषयानिन्द्रियैश्चरन् ॥

आत्मवश्यैर्विधेयात्मा प्रसादमधिगच्छ
ति ॥ ६४ ॥ प्रसादे सर्वदुःखानां हानिर
स्योपजायते ॥ प्रसन्नचेतसो ह्याशु बुद्धिः
पर्यवतिष्ठते ॥ ६५ ॥ नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य
न चायुक्तस्य भावना ॥ नचाभावयतः शां
तिरशांतस्य कुतः सुखम् ॥ ६६ ॥ इंद्रियाणां
हि चरतां यन्मनोऽनुविधीयते ॥ तदस्य

हरति प्रज्ञां वायुर्नावमिवांभसि ॥ ६७ ॥ तस्माद्यस्य महाबाहो निगृहीतानि सर्वशः ॥ इंद्रियाणींद्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ६८ ॥ या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी ॥ यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः ॥ ६९ ॥ आपूर्यमाणमचलप्रतिष्ठं समुद्रमापः प्रविशंति

यद्वत् ॥ यद्वत्कामा यं प्रविशंति सर्वे स शांतिमाप्नोति न कामकामी ॥ ७० ॥ विहाय कामान्यः सर्वान्पुमांश्चरति निःस्पृहः ॥ निर्ममो निरहंकारः स शांतिमाधिगच्छति ॥ ७१ ॥ एषा ब्राह्मी स्थितिः पार्थ नैनां प्राप्य विमुह्यति ॥ स्थित्वास्यामंतकालेऽपि ब्रह्म निर्वाणमृच्छति ॥ ७२ ॥

ओं तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिष
त्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन
संवादे सांख्ययोगोनाम द्वितीयोऽध्यायः
॥ २ ॥ श्रीकृष्णार्पणमस्तु ॥ ॥
॥ अर्जुन उवाच ॥ ज्यायसी चेत्कर्म
णस्ते मता बुद्धिर्जनार्दन ॥ तत् किं
कर्माणि घोरे मां नियोजयसि केशव ॥१॥

व्यामिश्रेणैव वाक्येन बुद्धिं मोहयसीव मे॥
तदेकं वद निश्चित्य येन श्रेयोऽहमाप्नुया
म्॥ २ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ लोकेऽस्मि
न् द्विविधा निष्ठा पुरा प्रोक्ता मयाऽनघ॥
ज्ञानयोगेन सांख्यानां कर्मयोगेन योगि
नाम् ॥ ३ ॥ न कर्मणामनारंभान्नै
ष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते ॥ न च संन्य

सनादेव सिद्धिं समधिगच्छति ॥ ४ ॥ न
हि कश्चित् क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृ
त् ॥ कार्यते ह्यवशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैर्गु
णैः॥ ५ ॥ कर्मेन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते
मनसा स्मरन् ॥ इंद्रियार्थान् विमूढात्मा
मिथ्याचारः स उच्यते ॥ ६ ॥ यस्त्विन्द्रिया
णि मनसा नियम्यारभतेऽर्जुन ॥ कर्मेन्द्रि

यैः कर्मयोगमसक्तः स विशिष्यते ॥ ७ ॥
नियतं कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः ॥
शरीरयात्रापि च ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः ॥
॥ ८ ॥ यज्ञार्थात्कर्मणोऽन्यत्र लोकोऽयं
कर्मबंधनः ॥ तदर्थं कर्म कौंतेय मुक्तसंगः
समाचर ॥ ९ ॥ सहयज्ञाः प्रजाः सृष्ट्वा पुरो
वाच प्रजापतिः ॥ अनेन प्रसविष्यध्वमेष

वोस्त्विष्टकामधुक् ॥ १० ॥ देवान् भावयताऽनेन ते देवा भावयंतु वः ॥ परस्परं भावयंतः श्रेयः परमवाप्स्यथ ॥ ११ ॥ इष्टान् भोगान् हि वो देवा दास्यंते यज्ञभाविताः॥तैर्दत्तानप्रदायैभ्यो यो भुंक्ते स्तेन एव सः ॥ १२ ॥ यज्ञशिष्टाशिनः संतो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः ॥ भुञ्जते ते त्वघं

पापा ये पचंत्यात्मकारणात् ॥१३॥ अन्ना
द्भवंति भूतानि पर्जन्यादन्नसंभवः ॥ यज्ञा
द्भवति पर्जन्यो यज्ञः कर्मसमुद्भवः ॥ १४॥
कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि ब्रह्माक्षरसमुद्भवम् ॥
तस्मात्सर्वगतं ब्रह्म नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठि
तम् ॥ १५ ॥ एवं प्रवर्तितं चक्रं नानुवर्तय
तीहयः ॥ अघायुरिंद्रियारामो मोघं पार्थ

स जीवति ॥ १६ ॥ यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः ॥ आत्मन्येव च सन्तुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते ॥ १७ ॥ नैव तस्य कृतेनार्थो नाकृतेनेह कश्चन ॥ न चास्य सर्वभूतेषु कश्चिदर्थव्यपाश्रयः ॥ १८ ॥ तस्मादसक्तः सततं कार्यं कर्म समाचर ॥ असक्तो ह्याचरन्कर्म परमाप्नोति पूरुषः ॥ १९ ॥ कर्म

णैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः ॥
लोकसंग्रहमेवापि संपश्यन् कर्तुमर्हसि ॥
॥ २० ॥ यद्यदाचरति श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो ज
नः ॥ स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्त
ते ॥ २१ ॥ न मे पार्थास्ति कर्तव्यं त्रिषु लो
केषु किंचन ॥ नानवाप्तमवाप्तव्यं वर्तएव
च कर्मणि ॥ २२ ॥ यदि ह्यहं न वर्तेयं जातु

कर्मण्यतंद्रितः ॥ मम वर्त्मानुवर्तंते मनु
ष्याः पार्थ सर्वशः ॥ २३ ॥ उत्सीदेयुरिमे
लोका न कुर्यां कर्म चेदहम् ॥ संकरस्य
च कर्ता स्यामुपहन्यामिमाः प्रजाः॥२४॥
सक्ताः कर्मण्यविद्वांसो यथा कुर्वंति भा
रत ॥ कुर्याद्विद्वांस्तथासक्तश्चिकीर्षु
लोकसंग्रहम् ॥ २५ ॥ न बुद्धिभेदं जन

येदज्ञाना कर्मसंगिनाम् ॥ जोषयेत्सर्व

कर्माणि विद्वान्युक्तः समाचरन् ॥ २६ ॥

प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्व

शः ॥ अहंकारविमूढात्मा कर्ताऽहमिति

मन्यते ॥ २७ ॥ तत्त्ववित्तु महाबाहो गु

णकर्मविभागयोः ॥ गुणा गुणेषु वर्तंत इ

ति मत्वा न सज्जते ॥ २८ ॥ प्रकृतेर्गुणसं

मूढाः सज्जंते गुणकर्मसु ॥ तानकृत्स्नविदो मंदान्कृत्स्नविन्न विचालयेत् ॥ २९ ॥ मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्याध्यात्मचेतसा ॥ निराशीर्निर्ममो भूत्वा युद्धयस्व विगतज्वरः ॥ ३० ॥ ये मे मतमिदं नित्यमनुतिष्ठंति मानवाः ॥ श्रद्धावंतोऽनसूयंतो मुच्यंते तेऽपि कर्मभिः ॥ ३१ ॥ ये त्वेत

दभ्यसूयन्तो नानुतिष्ठन्ति मे मतम् ॥
सर्वज्ञानविमूढांस्तान्विद्धि नष्टानचेतसः
॥ ३२ ॥ सदृशं चेष्टते स्वस्याः प्रकृतेर्ज्ञान
वानपि॥ प्रकृतिं यांति भूतानि निग्रहः किं
करिष्यति ॥ ३३ ॥ इंद्रियस्येंद्रियस्यार्थे
रागद्वेषौ व्यवस्थितौ ॥ तयोर्न वशमाग
च्छेत्तौ ह्यस्य परिपंथिनौ ॥ ३४ ॥ श्रेयान्

स्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ॥
स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः ॥
॥ ३५ ॥ ॥ अर्जुन उवाच ॥ अथ केन
प्रयुक्तोऽय पापं चरति पूरुषः ॥ अनिच्छ
न्नपि वार्ष्णेय बलादिव नियोजितः ॥ ३६ ॥
श्रीभगवानुवाच ॥ काम एष क्रोध एष
रजोगुणसमुद्भवः ॥ महाशनो महापा

प्मा विद्धयेनमिह वैरिणम् ॥ ३७ ॥ धूमे
नाव्रियते वह्निर्यथाऽऽदर्शो मलेन च ॥ य
थोल्बेनावृतो गर्भस्तथा तेनेदमावृतम् ॥
॥ ३८ ॥ आवृतं ज्ञानमेतेन ज्ञानिनो नित्य
वैरिणा ॥ कामरूपेण कौन्तेय दुष्पूरेणान
लेन च ॥ ३९ ॥ इंद्रियाणि मनो बुद्धिरस्या
धिष्ठानमुच्यते ॥ एतैर्विमोहयत्येष ज्ञा

नामवृत्य देहिनम् ॥ ४० ॥ तस्मात्त्वमिं
द्रियाण्यादौ नियम्य भरतर्षभ ॥ पाप्मानं
प्रजहि ह्येनं ज्ञानविज्ञाननाशनम् ॥ ४१ ॥
इंद्रियाणि पराण्याहुरिन्द्रियेभ्यः परं मनः ॥
मनसस्तु परा बुद्धिर्यो बुद्धेः परतस्तु सः ॥
॥ ४२ ॥ एवं बुद्धेः परं बुद्ध्वा संस्तभ्यात्मा
नमात्मना ॥ जहि शत्रुं महाबाहो काम

रूपं दुरासदम् ॥ ४३ ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे कर्मयोगो नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ इमं विवस्वते योगं प्रोक्तवान हमव्ययम् ॥ विवस्वान्मनवे प्राह मनुरिक्ष्वाकवेऽब्रवीत् ॥ १ ॥ एवं परंपराप्राप्तमिमं

राजर्षयो विदुः ॥ स कालेनेह महता योगो नष्टः परंतप ॥ २ ॥ स एवायं मया तेऽद्य योगः प्रोक्तः पुरातनः ॥ भक्तोऽसि मे सखा चेति रहस्यं ह्येतदुत्तमम् ॥ ३ ॥ अर्जुन उवाच ॥ अपरं भवतो जन्म परं जन्म विवस्वतः ॥ कथमेतद्विजानीयां त्वमादौ प्रोक्तवानिति ॥ ४ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ बहू

नि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन ॥
तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परंतप ॥५॥
अजोपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोपि
सन् ॥ प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्म
मायया ॥ ६ ॥ यदा यदा हि धर्मस्य ग्ला
निर्भवति भारत ॥ अभ्युत्थानमधर्मस्य
तदाऽत्मानं सृजाम्यहम् ॥ ७ ॥ परित्रा

णाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् ॥ धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगे युगे ॥ ॥ ८ ॥ जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वतः ॥ त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ॥ ९ ॥ वीतरागभयक्रोधा मन्मया मामुपाश्रिताः ॥ बहवो ज्ञानतपसा पूता मद्भावमागताः ॥ १० ॥ ये यथा मां प्र

पद्यंते तांस्तथैव भजाम्यहम् ॥ मम वर्त्मानु वर्तंते मनुष्याः पार्थ सर्वशः ॥ ११ ॥ कांक्षन्तः कर्मणां सिद्धिं यजंत इह देवताः ॥ क्षिप्रं हि मानुषे लोके सिद्धिर्भवंति कर्मजा ॥ १२ ॥ चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं गुणकर्मविभागशः ॥ तस्य कर्तारमपि मां विद्ध्यकर्तारमव्ययम् ॥ १३ ॥ न मां कर्माणि लिंपंति

न मे कर्मफले स्पृहा ॥ इति मां योऽभिजानाति कर्मभिर्न स बध्यते ॥ १४ ॥ एवं ज्ञात्वा कृतं कर्म पूर्वैरपि मुमुक्षुभिः॥ कुरु कर्मैव तस्मात्त्वं पूर्वैः पूर्वतरं कृतम् ॥ १५॥ किं कर्म किमकर्मेति कवयोऽप्यत्र मोहिताः॥ तत्ते कर्म प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् ॥ १६ ॥ कर्मणो ह्यपि बोद्धव्यं बो

द्धव्यं च विकर्मण: ॥ अकर्मणश्च बोद्धव्यं
गहना कर्मणो गति: ॥ १७ ॥ कर्मण्यकर्म
य: पश्येदकर्माणि च कर्म य: ॥ स बुद्धिमा
न्मनुष्येषु स युक्त: कृत्स्नकर्मकृत् ॥ १८ ॥
यस्य सर्वे समारंभा: कामसंकल्पवर्जि
ता: ॥ ज्ञानाग्निदग्धकर्माणं तमाहु: पंडितं
बुधा: ॥ १९ ॥ त्यक्त्वा कर्मफलासंगं नि

त्यतृप्तो निराश्रयः ॥ कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि नै
व किंचित्करोति सः ॥ २० ॥ निराशीर्यत
चित्तात्मा त्यक्तसर्वपरिग्रहः ॥ शारीरं केव
लं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम् ॥ २१ ॥ य
दृच्छालाभसंतुष्टो द्वंद्वातीतो विमत्सरः ॥
समः सिद्धावसिद्धौ च कृत्वापि न निबध्य
ते ॥ २२ ॥ गतसंगस्य मुक्तस्य ज्ञानावस्थि

तचेतसः ॥ यज्ञायाचरतः कर्म समग्रं प्रावि
लीयते ॥२३॥ ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविर्ब्रह्माग्नौ
ब्रह्मणा हुतम् ॥ब्रह्मैव तेन गंतव्यं ब्रह्मक
र्म समाधिना ॥ २४॥ दैवमेवापरे यज्ञं यो
गिनः पर्युपासते ॥ ब्रह्माग्नावपरे यज्ञं यज्ञे
नैवोपजुह्वति ॥२५॥श्रोत्रादीनीन्द्रियाण्य
न्ये संयमाग्निषु जुह्वति ॥ शब्दादीन्विष

यानन्य इंद्रियाग्निषु जुह्वति ॥ २६ ॥ सर्वा
णींद्रियकर्माणि प्राणकर्माणि चापरे ॥
आत्मसंयमयोगाग्नौ जुह्वति ज्ञानदीपिते
॥ २७ ॥ द्रव्ययज्ञास्तपोयज्ञा योगयज्ञा
स्तथाऽपरे ॥ स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च यतयः
संशितव्रताः ॥ २८ ॥ अपाने जुह्वति प्राणं
प्राणेऽपानं तथाऽपरे ॥ प्राणापानगती रुद्ध्वा

प्राणायामपरायणाः ॥ २९ ॥ अपरे निय
ताहाराः प्राणान् प्राणेषु जुह्वति ॥ सर्वेऽप्ये
ते यज्ञविदो यज्ञक्षपितकल्मषाः ॥ ३० ॥
यज्ञशिष्टाऽमृतभुजो यांति ब्रह्म सनातन
म् ॥ नायं लोकोऽस्त्ययज्ञस्य कुतोऽन्यः
कुरुसत्तम॥ ३१ ॥ एवं बहुविधा यज्ञा
वितता ब्रह्मणो मखे ॥ कर्मजान्विद्धि

तान्सर्वानेवं ज्ञात्वा विमोक्ष्यसे ॥ ३२ ॥ श्रेयान्द्रव्यमयाद्यज्ञाज्ज्ञानयज्ञः परंतप ॥ सर्वं कर्माखिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते ॥ ३३ ॥ तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया ॥ उपदेक्ष्यंति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः ॥ ३४ ॥ यज्ज्ञात्वा न पुनर्मोहमेवं यास्यसि पाण्डव ॥ येन भूतान्यशेषेण

ष्क्ष्यस्यात्मन्यथो मयि ॥ ३५ ॥ अपि चे
दसि पापेभ्यः सर्वेभ्यः पापकृत्तमः ॥ सर्वं
ज्ञानप्लवेनैव वृजिनं संतरिष्यसि। ३६ । यथै
धांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन ।
ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते
तथा ॥ ३७॥ नहि ज्ञानेन सदृशं पवित्र
मिह विद्यते ॥ तत्स्वयं योगसंसिद्धः का

लेनात्मनि विंदति ॥ ३८ ॥ श्रद्धावाँल्लभते ज्ञानं तत्परः संयतेंद्रियः ॥ ज्ञानं लब्ध्वा परां शांतिमचिरेणाधिगच्छति ॥ ३९ ॥ अज्ञश्चाश्रद्दधानश्च संशयात्मा विनश्यति ॥ नायं लोकोऽस्ति न परो न सुखं संशयात्मनः ॥ ४० ॥ ॥ योगसंन्यस्तकर्माणं ज्ञानसंछिन्नसंशयम् ॥ आत्मवंतं न क

र्माणि निबध्नन्ति धनंजय ॥४१॥ तस्मा

दज्ञानसंभूतं हृत्स्थं ज्ञानासिनाऽऽत्मनः ॥

छित्त्वैनं संशयं योगमातिष्ठोत्तिष्ठ भारत ॥

॥४२॥ ओं तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीता

सूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृ

ष्णार्जुनसंवादे ज्ञानयोगो नाम चतुर्थोऽ

ध्यायः॥४॥ ॥ श्रीकृष्णा० ॥ अर्जुन उवा

च ॥ संन्यासं कर्मणां कृष्ण पुनर्योगं च शंससि ॥ यच्छ्रेय एतयोरेकं तन्मे ब्रूहि सुनिश्चितम् ॥ १ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ संन्यासः कर्मयोगश्च निःश्रेयसकरावुभौ ॥ तयोस्तु कर्मसंन्यासात्कर्मयोगो विशिष्यते ॥२॥ ज्ञेयः स नित्यसंन्यासी यो न द्वेष्टि न कांक्षति ॥ निर्द्वंद्वो हि महाबाहो सुखं

बंधात्प्रमुच्यते ॥ ३ ॥ सांख्ययोगो पृथ
ग्बालाः प्रवदन्ति न पंडिताः ॥ एकमप्या
स्थितः सम्यगुभयोर्विन्दते फलम् ॥ ४ ॥
यत्सांख्यैः प्राप्यते स्थानं तद्योगैरपि ग
म्यते ॥ एकं सांख्यं च योगं च यः पश्यति
स पश्यति ॥ ५ ॥ संन्यासस्तु महाबाहो
दुःखमाप्तुमयोगतः ॥ योगयुक्तो मुनिर्ब्रह्मन्

न चिरेणाधिगच्छति ॥ ६ ॥ योगयुक्तो विशुद्धात्मा विजितात्मा जितेंद्रियः ॥ सर्वभूतात्मभूतात्मा कुर्वन्नपि न लिप्यते ॥ ७॥ नैव किंचित्करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित् ॥ पश्यञ्छृण्वन्स्पृशञ्जिघ्रन्नश्नन्गच्छन्स्वपञ्छ्वसन् ॥ ८ ॥ प्रलपन्विसृजन्गृह्णन्नुन्मिषन्निमिषन्नपि ॥ इंद्रि

याणीन्द्रियार्थेषु वर्तंत इति धारयन् ॥ ९॥
ब्रह्मण्याधाय कर्माणि संगं त्यक्त्वा करोति
यः॥ लिप्यते न स पापेभ्यः पद्मपत्रमिवा
म्भसा॥ १ ०॥कायेन मनसा बुद्ध्या केवलै
रिंद्रियैरपि ॥ योगिनः कर्म कुर्वंति संगं त्य
क्त्वाऽऽत्मशुद्धये ॥ ११ ॥ युक्तः कर्मफलं

त्यक्त्वा शांतिमाप्नोति नैष्ठिकीम् ॥ अयु

क्त :कामकारेण फलेसक्तोनिबध्यते। १२।
सर्वकर्माणि मनसा संन्यस्यास्ते सुखं
वशी॥ नवद्वारे पुरे देही नैव कुर्वन्न कार
यन्॥ १३ ॥ न कर्तृत्वं न कर्माणि लोक
स्य सृजति प्रभुः ॥ न कर्मफलसंयोगः
स्वभावस्तु प्रवर्त्तते॥ १४॥ नादत्ते कस्य
चित्पापं न चैव सुकृतं विभुः॥ अज्ञानेना

वृतं ज्ञानं तेन मुह्यंति जंतवः ॥ १५ ॥ ज्ञाने
न तु तदज्ञानं येषां नाशितमात्मनः ॥
तेषामादित्यवज्ज्ञानं प्रकाशयति तत्पर
म ॥ १६ ॥ तद्बुद्धयस्तदात्मानस्तन्निष्ठा
स्तत्परायणाः ॥ गच्छंत्यपुनरावृत्तिं ज्ञा
ननिर्धूतकल्मषाः ॥ १७ ॥ विद्याविनयसं
पन्ने ब्राह्मणे गवि हस्तिनि ॥ शुनि चैव

श्वपाके च पंडिताः समदर्शिनः ॥ १८ ॥ इहै
व तैर्जितः स्वर्गो येषां साम्ये स्थितं मनः ॥
निर्दोषं हि समं ब्रह्म तस्माद्ब्रह्मणि ते स्थि
ताः ॥ १९ ॥ न प्रहृष्येत्प्रियं प्राप्य नोद्वि
जेत्प्राप्य चाप्रियम् ॥ स्थिरबुद्धिरसंमूढो
ब्रह्मविद्ब्रह्मणि स्थितः ॥ २० ॥ बाह्यस्पर्शे
ष्वसक्तात्मा विंदत्यात्मनि यत्सुखम् ॥ स

ब्रह्मयोगयुक्तात्मा सुखमक्षय्यमश्नु
ते॥२१॥ये हि संस्पर्शजा भोगा दुःखयोन
य एव ते॥ आद्यंतवंतः कौंतेय न तेषु रमते
बुधः ॥ २२ ॥ शक्नोतीहैव यः सोढुं प्राक्छ
रीराविमोक्षणात् ॥ कामक्रोधोद्भवं वेगं स
युक्तः स सुखी नरः ॥ २३ ॥ योऽतःसुखो
तरारामस्तथांतर्ज्योतिरेव यः॥ स योगी

ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मभूतोऽधिगच्छति ॥ २४ ॥
लभंते ब्रह्म निर्वाणमृषयः क्षीणकल्मषाः।
छिन्नद्वैधा यतात्मानः सर्वभूतहिते रताः॥
॥ २५ ॥ कामक्रोधवियुक्तानां यतीनां यत
चेतसाम् ॥ अभितो ब्रह्म निर्वाणं वर्तते वि
दितात्मनाम् ॥ २६ ॥ स्पर्शान्कृत्वा बहि

र्बाह्यांश्चक्षुश्चैवांतरे भ्रुवोः ॥ प्राणापानौ स

मौ कृत्वा नासाभ्यंतरचारिणौ ॥ २७ ॥
यतेंद्रियमनोबुद्धिर्मुनिर्मोक्षपरायणः ॥
विगतेच्छाभयक्रोधो यः सदा मुक्त एव
सः ॥ २८ ॥ भोक्तारं यज्ञतपसां सर्वलोक
महेश्वरम् ॥ सुहृदं सर्वभूतानां ज्ञात्वा मां
शांतिमृच्छति ॥ २९ ॥ ॐ तत्सदि
ति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्या

यां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे संन्यासयोगो नाम पंचमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

॥ श्रीभगवानुवाच ॥ अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः ॥ स संन्यासी च योगी च न निरग्निर्न चाक्रियः ॥ १ ॥ यं संन्यासमिति प्राहुर्योगं तं विद्धि पाण्डव ॥ न ह्यसंन्यस्तसंकल्पो योगी भ

वति कश्चन ॥ २॥ आरुरुक्षोर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते ॥ योगारूढस्य तस्यैव शमः कारणमुच्यते ॥ ३ ॥ यदा हि नेन्द्रियार्थेषु न कर्मस्वनुषज्जते ॥ सर्वसंकल्पसंन्यासी योगारूढस्तदोच्यते ॥ ४ ॥ उद्धरेदात्मनाऽऽत्मानं नात्मानमवसादयेत् ॥ आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपु

रात्मनः ॥ ५ ॥ बंधुरात्माऽऽत्मनस्तस्य
येनाऽऽत्मैवात्मना जितः ॥ अनात्मनस्तु
शत्रुत्वे वर्तेतात्मैव शत्रुवत् ॥ ६ ॥ जिता
त्मनःप्रशांतस्य परमात्मा समाहितः ॥
शीतोष्णसुखदुःखेषु तथा मानापमानयोः
॥ ७ ॥ ज्ञानविज्ञानतृप्तात्मा कूटस्थो
विजितेंद्रियः ॥ युक्त इत्युच्यते योगी सम

लोष्टाश्मकांचनः ॥८॥ सुहृन्मित्रार्युदासी
नमध्यस्थद्वेष्यबन्धुषु ॥ साधुष्वपि च पा
पेषु समबुद्धिर्विशिष्यते॥९॥योगी युंजीत
सततमात्मानं रहसि स्थितः ॥ एकाकी
यतचित्तात्मा निराशीरपरिग्रहः॥ १० ॥
शुचौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरमासनमात्म
नः॥नात्युच्छ्रितं नातिनीचं चैलाजिनकु

शोत्तरम् ॥ ११ ॥ तत्रैकाग्रं मनः कृत्वा यतचित्तेंद्रियक्रियः॥ उपविश्यासने युंज्याद्योगमात्मविशुद्धये ॥ १२ ॥ समं कायशिरोग्रीवं धारयन्नचलं स्थिरः॥संप्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं दिशश्चानवलोकयन्॥ ॥ १३ ॥ प्रशांतात्मा विगतभीर्ब्रह्मचारिव्रते स्थितः॥ मनः संयम्य मच्चित्तो युक्त

आसीत मत्परः ॥ १४॥ युञ्जन्नेवं सदात्मा
नं योगी नियतमानसः ॥ शांतिं निर्वाणपर
मां मत्संस्थामधिगच्छति ॥ १५ ॥ नात्य
श्नतस्तु योगोऽस्ति न चैकांतमनश्नतः ॥ न
चातिस्वप्नशीलस्य जाग्रतो नैव चार्जुन
॥ १६ ॥ युक्ताहारविहारस्य युक्तचेष्टस्य
कर्मसु ॥ युक्तस्वप्नावबोधस्य योगो भव

ति दुःखहा ॥ १७॥ यदा विनियतं चित्त
मात्मन्येवावतिष्ठते॥ निःस्पृहः सर्वकामे
भ्यो युक्त इत्युच्यते तदा ॥ १८ ॥ यथा
दीपो निवातस्थो नेंगते सोपमा स्मृता॥
योगिनो यतचित्तस्य युंजतो योगमात्म
नः॥ १९॥ यत्रोपरमते चित्तं निरुद्धं योग
सेवया ॥ यत्र चैवात्मनाऽऽत्मानं पश्यन्ना

त्मानि तुष्यति ॥ २० ॥ सुखमात्यंतिकं यत्तद्बुद्धिग्राह्यमतींद्रियम् ॥ वेत्ति यत्र न चैवायं स्थितश्चलति तत्त्वतः ॥ २१ ॥ यं लब्ध्वा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः। यस्मिन्स्थितो न दुःखेन गुरुणापि विचाल्यते ॥ २२ ॥ तंविद्याद्दुःखसंयोगवियोगं योगसंज्ञितम् ॥ स निश्चयेन योक्तव्यो यो

गो निर्विण्णचेतसा ॥ २३ ॥ संकल्पप्रभवा न्कामांस्त्यक्त्वा सर्वानशेषतः ॥ मनसैवें द्रियग्रामं विनियम्य समन्ततः ॥ २४ ॥ शनैःशनैरुपरमेद्बुद्ध्या धृतिगृहीतया ॥ आत्मसंस्थं मनःकृत्वा न किंचिदपि चिंतयेत् ॥ २५ ॥ यतो यतो निश्चलति मनश्चंचलमस्थिरम् ॥ ततस्ततो नियम्यैतदात्मन्ये

व वशं नयेत्। २६। प्रशांतमनसं ह्येनं योगि
नं सुखमुत्तमम् ॥ उपैति शान्तरजसं ब्रह्मभू
तमकल्मषम् ॥ २७ ॥ युंजन्नेवं सदात्मानं
योगी विगतकल्मषः ॥ सुखेन ब्रह्मसंस्पर्श
मत्यंतं सुखमश्नुते ॥ २८ ॥ सर्वभूतस्थमा
त्मानं सर्वभूतानि चात्मनि ॥ ईक्षते योग
युक्तात्मा सर्वत्र समदर्शनः ॥ २९ ॥ यो

मां पश्यति सर्वत्र सर्वं च मयि पश्यति ॥ त
स्याहं न प्रणश्यामि स च मे न प्रणश्यति
॥ ३० ॥ सर्वभुतास्थितं यो मां भजत्येकत्व
मास्थितः ॥ सर्वथा वर्तमानोपि स योगी
मयि वर्तते ॥ ३१ ॥ आत्मौपम्येन सर्वत्र स
मं पश्यति योऽर्जुन ॥ सुखं वा यदि वा दुःखं
स योगी परमो मतः ॥ ३२ ॥ अर्जुन

उवाच ॥ योऽयं योगस्त्वयाप्रोक्तः साम्येन मधुसूदन ॥ एतस्याहं न पश्यामि चंचल त्वात्स्थितिं स्थिराम् ॥ ३३॥ चंचलं हि मनः कृष्ण प्रमाथि बलवद्दृढम् ॥ तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम् ॥ ३४ ॥ श्रीभगवानुवाच। असंशयं महाबाहो मनो दुर्निग्रहं चलम् ॥ अभ्यासेन तु कौन्तेय वै

राग्येण च गृह्यते ॥ ३५ ॥ असंयतात्म
ना योगो दुष्प्राप इति मे मतिः ॥ वश्या
त्मना तु यतता शक्योऽवाप्तुमुपायतः ॥
॥ ३६ ॥ अर्जुन उवाच ॥ अयतिः श्रद्धयोपे
तो योगाच्चलितमानसः ॥ अप्राप्य योग
संसिद्धिं कां गतिं कृष्ण गच्छति ॥ ३७ ॥
कच्चिन्नोभयविभ्रष्टश्छिन्नाभ्रमिव नश्य

ति ॥ अप्रतिष्ठो महाबाहो विमूढो ब्रह्मणः

पथि ॥ ३८ ॥ एतन्मे संशयं कृष्ण च्छेत्तु

मर्हस्यशेषतः ॥ त्वदन्यः संशयस्यास्य

च्छेत्ता न ह्युपपद्यते ॥ ३९ ॥ श्रीभगवा

नुवाच ॥ पार्थ नैवेह नामुत्र विनाश

स्तस्य विद्यते ॥ न हि कल्याणकृत्कश्चि

द्दुर्गतिं तात गच्छति ॥ ४० ॥ प्राप्य पु

ण्यकृताँल्लोकानुषित्वा शाश्वतीः समाः ॥ शुचीनां श्रीमतां गेहे योगभ्रष्टोऽभिजायते ॥ ४१ ॥ अथवा योगिनामेव कुले भवति धीमताम् ॥ एतद्धि दुर्लभतरं लोके जन्म यदीदृशम् ॥ ४२ ॥ तत्र तं बुद्धिसंयोगं लभते पौर्वदैहिकम् ॥ यतते च ततो भूयः संसिद्धौ कुरुनंदन ॥ ४३ ॥ पू

र्वाक्यासेन तेनैव ह्रियते ह्यवशोऽपि सः॥ जिज्ञासुरपि योगस्य शब्दब्रह्मातिवर्तते॥ ॥४४॥ प्रयत्नाद्यतमानस्तु योगी संशुद्ध किल्बिषः॥ अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम्॥४५॥ तपस्विभ्योऽधि को योगी ज्ञानिभ्योऽपि मतोऽधिकः॥ क र्मिभ्यश्चाधिको योगी तस्माद्योगी भवा

र्जुन ॥ ४६ ॥ योगिनामपि सर्वेषां मद्गते
नान्तरात्मना ॥ श्रद्धावान्भजते यो मां
स मे युक्ततमो मतः ॥ ४७ ॥ इतिश्रीम
द्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योग
शास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे अभ्यासयोगो
नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥ श्रीकृष्णार्पणम
स्तु ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ मय्यासक्तमनाः

पार्थ योगं युंजन्मदाश्रयः ॥ असंशयं समग्रं मां यथा ज्ञास्यसि तच्छृणु ॥ १ ॥ ज्ञानं तेऽहं सविज्ञानमिदं वक्ष्याम्यशेषतः ॥ यज्ज्ञात्वा नेह भूयोऽन्यज्ज्ञातव्यमवशिष्यते ॥ २ ॥ मनुष्याणां सहस्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये ॥ यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः ॥ ३ ॥ भूमिरापो

नलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च ॥ अहंकार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा ॥ ४ ॥ अपरेयमितस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् ॥ जीवभूतां महाबाहो ययेदं धार्यते जगत् ॥ ५ ॥ एतद्योनीनि भूतानि सर्वाणीत्युपधारय ॥ अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा ॥ ६ ॥ मत्तः परतरं नान्यत्किंचि

दस्ति धनंजय ॥ मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे
मणिगणा इव ॥ ७ ॥ रसोऽहमप्सु कौंतेय
प्रभास्मि शशिसूर्ययोः ॥ प्रणवः सर्ववेदेषु
शब्दः खे पौरुषं नृषु ॥ ८ ॥ पुण्यो गंधः पृ
थिव्या च तेजश्चास्मि विभावसौ । जीवनं
सर्वभूतेषु तपश्चास्मि तपस्विषु ॥ ९ ॥
बीजं मां सर्वभूतानां विद्धि पार्थ सनात

नम् ॥ बुद्धिर्बुद्धिमतामस्मि तेजस्तेजस्वि
नामहम् ॥ १० ॥ बलं बलवतामस्मि काम
रागविवर्जितम् ॥ धर्माविरुद्धो भूतेषु का
मोऽस्मि भरतर्षभ ॥ ११ ॥ ये चैव सात्त्वि
का भावा राजसास्तामसाश्च ये ॥ मत्त
एवेति तान्विद्धि न त्वहं तेषु ते मयि ॥ १२ ॥
त्रिभिर्गुणमयैर्भावैरेभिः सर्वमिदं जगत् ॥

मोहितं नाभिजानाति मामेभ्यः परमव्य
यम्॥ १३॥दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया
दुरत्यया ॥ मामेव ये प्रपद्यंते मायामेतां
तरंति ते॥१४॥न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रप
द्यंते नराधमाः ॥ माययापहृतज्ञाना आसु
रं भावमाश्रिताः ॥ १५ ॥ चतुर्विधा भजंते
मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन ॥ आर्तो जिज्ञा

सुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥ १६ ॥ तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते ॥ प्रियो हि ज्ञानिनोत्यर्थमहं स च मम प्रियः ॥ १७ ॥ उदाराः सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् ॥ आस्थितः स हि युक्ता त्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ॥ १८ ॥ बहूनां जन्मनामंते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते ॥ वासुदे

वः सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः ॥ १९ ॥
कामैस्तैस्तैर्हृतज्ञानाः प्रपद्यंतेऽन्यदेव
ताः ॥ तं तं नियममास्थाय प्रकृत्या नि
यताःस्वया ॥ २० ॥ यो यो यां यां तनु
भक्तः श्रद्धयार्चितुमिच्छति ॥ तस्य त
स्याऽचलां श्रद्धां तामेव विदधाम्यहम् ॥
॥ २१ ॥ स तया श्रद्धया युक्तस्तस्याराध

नमीहते ॥ लभते च ततः कामान्मयैव विहितान्हितान् ॥ २२ ॥ अंतवत्तु फलं तेषा तद्भवत्यल्पमेधसाम् ॥ देवान्देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ॥ २३ ॥ अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नं मन्यंते मामबुद्धयः । परं भावमजानन्तो ममाव्ययमनुत्तमम् ॥ ॥ २४ ॥ नाहं प्रकाशः सर्वस्य योगमायास

मावृतः॥ मूढोऽयं नाभिजानाति लोको मा

मजमव्ययम्॥२५॥ वेदाहं समतीतानि व

र्तमानानि चार्जुन॥भविष्याणि च भूतानि

मातु वेद न कश्चन॥२६॥इच्छाद्वेषसमुत्थे

न द्वंद्वमोहेन भारत॥ सर्वभूतानि संमोहं

सर्गे यांति परंतप॥२७॥येषां त्वंतगतं पापं

जनानां पुण्यकर्मणाम्॥ते द्वंद्वमोहनिर्मु

क्ता भजंते मां दृढव्रताः ॥२८॥ जरामरण
मोक्षाय मामाश्रित्य यतंति ये ॥ ते ब्रह्म त
द्विदुः कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चाऽखिलम्॥२९॥
साधिभूताधिदैवं मां साधियज्ञं च ये
विदुः॥ प्रयाणकालेऽपि च मां ते विदुर्युक्त
चेतसः ॥ ३० ॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूप
निषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णा

र्जुनसंवादे ज्ञानविज्ञानयोगो नाम सप्त
मोऽध्यायः ॥ ७॥ अर्जुन उवाच ॥ किं
तद्ब्रह्म किमध्यात्मं किं कर्म पुरुषोत्तम॥
अधिभूतं च किं प्रोक्तमाधिदैवं किमुच्यते
॥ १ ॥ अधियज्ञः कथं कोऽत्र देहेऽस्मि
न्मधुसूदन ॥ प्रयाणकाले च कथं ज्ञेयो
ऽसि नियतात्मभिः ॥ २ ॥ श्रीभगवानु

वाच ॥ अक्षरं ब्रह्म परमं स्वभावोऽध्या
त्ममुच्यते ॥ भूतभावोद्भवकरो विसर्गः
कर्मसंज्ञितः ॥ ३ ॥ अधिभूतं क्षरो भावः
पुरुषश्चाधिदैवतम् ॥ अधियज्ञोहमेवात्र
देहे देहभृतांवर ॥ ४ ॥ अतंकाले च मामे
व स्मरन्मुक्त्वा कलेवरम् ॥ यः प्रयाति
स मद्भावं याति नास्त्यत्र संशयः ॥ ५ ॥

यं यं वापि स्मरन्भावं त्यजत्यंते कलेव
रम् ॥ तं तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावभा
वितः ॥ ६ ॥ तस्मात्सर्वेषु कालेषु माम
नुस्मर युध्य च ॥ मय्यर्पितमनोबुद्धिर्मा
मेवैष्यस्यसंशयम् ॥ ७ ॥ अभ्यासयोग
युक्तेन चेतसा नान्यगामिना ॥ परमं पुरु
षं दिव्यं याति पार्थानुचिंतयन् ॥ ८ ॥

कविंपुराणमनुशासितारमणोरणीयांसम
नुस्मरेद्यः ॥ सर्वस्य धातारमचिन्त्यरूप
मादित्यवर्णं तमसःपरस्तात् ॥९॥ प्रयाण
काले मनसाऽचलेन भक्त्या युक्तो योग
बलेन चैव ॥ भ्रुवोर्मध्ये प्राणमावेश्य सम्य
क्स तं परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ॥ १० ॥

यदक्षरं वेदाविदो वदंति विशंति यद्यतयो

वीतरागाः ॥ यदिच्छंतो ब्रह्मचर्यं चरंति
तत्ते पदं संग्रहेण प्रवक्ष्ये ॥ ११ ॥ सर्वद्वा
राणि संयम्य मनो हृदि निरुध्य च ॥ मू
र्ध्न्याधायात्मनः प्राणमास्थितो योगधार
णाम् ॥ १२ ॥ ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याह
रन्मामनुस्मरन् ॥ यः प्रयाति त्यज
न्देहं स याति परमां गतिम् ॥ १३ ॥ अनन्य

चेताः सततं यो मां स्मरति नित्यशः ॥ तस्याहं सुलभः पार्थ नित्ययुक्तस्य योगिनः ॥१४ ॥ मामुपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाश्वतम् ॥ नाप्नुवन्ति महात्मानः संसिद्धिं परमां गताः ॥१५॥ आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन ॥ मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते॥१६॥सह

सहस्रयुगपर्यंतमहर्यद्ब्रह्मणो विदुः॥रात्रिं युग
सहस्रांतां तेऽहोरात्राविदो जनाः ॥ १७॥
अव्यक्ताद्व्यक्तयः सर्वाः प्रभवंत्यहरागमे॥
रात्र्यागमे प्रलीयंते तत्रैवाव्यक्तसंज्ञके
॥ १८ ॥ भूतग्रामः स एवायं भूत्वा
भूत्वा प्रलीयते ॥ रात्र्यागमेऽवशः पार्थ
प्रभवत्यहरागमे। १९। परस्तस्मात्तु भावो

न्योऽव्यक्तोऽव्यक्तात्सनातनः ॥यः स सर्वे
षु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति ॥२०॥ अव्य
क्तोऽक्षर इत्युक्तस्तमाहुः परमां गतिम् ॥ यं
प्राप्य न निवर्त्तन्ते तद्धाम परमं मम ॥२१॥
पुरुषः स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्य
या ॥ यस्यांतःस्थानि भूतानि येन सर्वमिदं
ततम् ॥२२॥ यत्र काले त्वनावृत्तिमावृत्तिं

चैव योगिनः॥ प्रयाता यांति तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ।२३॥अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणम् ॥ तत्र प्रयाता गच्छंति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः॥२४॥धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः षण्मासा दक्षिणायनम्। तत्र चान्द्रमसं ज्योतिर्योगी प्राप्य निवर्तते ॥२५॥ शुक्लकृष्णे गती ह्येते जगतः

शाश्वते मते ॥ एकया यात्यनावृतिमन्य
या वर्तते पुनः ॥ २६ ॥ नैते सृती पार्थ
जानन्योगी मुह्यति कश्चन ॥ तस्मात्सर्वे
षु कालेषु योगयुक्तो भवार्जुन ॥ २७ ॥
वेदेषु यज्ञेषु तपःसु चैव दानेषु यत्पुण्य
फलं प्रदिष्टम् ॥ अत्येति तत्सर्वामिदं विदि
त्वा योगी परं स्थानमुपैति चाद्यम् ॥ २८ ॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्म
विद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन
संवादे अक्षरब्रह्मयोगो नाम अष्टमोऽध्या
यः॥ ८॥॥ श्रीभगवानुवाच॥॥ इदं
तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे॥ ज्ञानं
विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात्
॥ १॥ राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिद

मुत्तमम् ॥ प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तु मव्ययम् ॥ २ ॥ अश्रद्दधानाः पुरुषा धर्म स्यास्य परंतप ॥ अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ३ ॥ मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना ॥ मत्स्थानि सर्व भूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः ॥ ४ ॥ न च मत्स्थानि भूतानि पश्य मे योगमैश्व

रम् ॥ भूतभृन्न च भूतस्थो ममात्मा भूत
भावनः ॥ ५ ॥ यथाऽकाशस्थितो नित्यं
वायुः सर्वत्रगो महान् ॥ तथा सर्वाणि भू
तानि मत्स्थानीत्युपधारय ॥६॥ सर्वभूता
नि कौंतेय प्रकृतिं यांति मामिकाम्॥कल्प
क्षये पुनस्तानि कल्पादौ विसृजाम्यहम्॥

॥७॥ प्रकृतिं स्वामवष्टभ्य विसृजामि पुनः

पुनः ॥ भूतग्राममिमं कृत्स्नमवशं प्रकृतेर्व
शात् ॥ ८ ॥ नच मां तानि कर्माणि निब
ध्नंति धनंजय ॥ उदासीनवदासीनमसङ्गं
तेषु कर्मसु ॥ ९ ॥ मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिः
सूयते सचराचरम् ॥ हेतुनानेन कौंतेय
जगद्विपरिवर्तते ॥ १० ॥ अवजानंति मां
मूढा मानुषीं तनुमाश्रितम् ॥ परं भावमजा

नंतो मम भूतमहेश्वरम् ॥ ११ ॥ मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेतसः ॥ राक्षसीमासुरीं चैव प्रकृतिं मोहिनीं श्रिताः ॥ ॥ १२ ॥ महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः ॥ भजंत्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम् ॥ १३ ॥ सततं कीर्तयंतो मां यतंतश्च दृढव्रताः ॥ नमस्यंतश्च मां भ

त्या नित्ययुक्ता उपासते ॥ १४ ॥ ज्ञान
यज्ञेन चाप्यन्ये यजंतो मामुपासते ॥ एक
त्वेनपृथक्त्वेनबहुधाविश्वतोमुखम् । १५।
अहंक्रतुरहं यज्ञः स्वधाहमहमौषधम् ॥ मं
त्रोहमहमेवाज्यमहमग्निरहं हुतम् ॥ १६ ॥
पितामहस्य जगतो माता धाता पिताम
हः ॥ वेद्यं पवित्रमोंकार ऋकसाम यजु

रेव च ॥ १७ ॥ गतिर्भर्त्ता प्रभुः साक्षी निवा
सः शरणं सुहृत् ॥ प्रभवः प्रलयः स्थानं
निधानं बीजमव्ययम् ॥ १८ ॥ तपाम्य
हमहं वर्षं निगृह्णाम्युत्सृजामि च ॥ अमृतं
चैव मृत्युश्च सदसच्चाहमर्जुन ॥ १९ ॥ त्रै
विद्या मां सोमपाः पूतपापा यज्ञैरिष्ट्वा स्व
र्गतिं प्रार्थयंते ॥ ते पुण्यमासाद्य सुरेंद्रलो

कमश्नंति दिव्यादिवि देवभोगान् ॥ २० ॥ ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विशालं क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशंति ॥ एवं त्रयीधर्म मनुप्रपन्ना गतागतं कामकामा लभंते ॥ ॥ २१ ॥ अनन्याश्चिंतयंतो मां ये जनाः पर्युपासते ॥ तेषां नित्याभियुक्तानां योग क्षेमं वहाम्यहम् ॥ २२ ॥ येप्यऽन्यदेवता

भक्ता यजंते श्रद्धयान्विताः॥ तेऽपि मामेव
कौंतेय यजंत्यविधिपूर्वकम्॥ २३॥ अहं
हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च॥ न
तु मामभिजानंति तत्त्वेनातश्च्यवंति ते॥
॥ २४॥ यांति देवव्रता देवान्पितॄन्यांति
पितृव्रताः॥ भूतानि यांति भूतेज्या यांति
मद्याजिनोऽपि माम्॥ २५॥ पत्रं पुष्पं

फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छाति ॥ तदहं
भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः ॥ २६ ॥
यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि
यत् ॥ यत्तपस्यासि कौंतेय तत्कुरुष्व मद
र्पणम् ॥ २७ ॥ शुभाशुभफलैरेवं मोक्ष्य
से कर्मबंधनैः ॥ संन्यासयोगयुक्तात्मा
विमुक्तो मामुपैष्यासि ॥ २८ ॥ समोऽहं

सर्वभूतेषु न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः ॥
ये भजंति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाप्य
हम् ॥ २९ ॥ अपि चेत्सुदुराचारो भजते
मामनन्यभाक् ॥ साधुरेव स मतव्यः सम्य
ग्व्यवसितो हि सः ॥ ३० ॥ क्षिप्रं भवति
धर्मात्मा शश्वच्छांतिं निगच्छति ॥ कौ
न्तेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति

॥३१॥मां हि पार्थ व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः ॥ स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यांति परां गतिम् ॥ ३२ ॥ किं पुनर्ब्राह्मणाः पुण्या भक्ता राजर्षयस्तथा ॥ अनित्यमसुखं लोकमिमं प्राप्य भजस्व माम् ॥ ३३ ॥ मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु ॥ मामेवैष्यसि युक्त्वैवमात्मानं

मत्परायण: ॥ ३४ ॥ इति श्रीमद्भगवद्गी
तासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्री
कृष्णार्जुनसंवादे राजविद्याराजगुह्ययो
गोनाम नवमोऽध्याय: ॥९॥ श्रीभगवानु
वाच ॥ भूय एव महबाहो शृणु मे परमं
वच: ॥ यत्तेहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हित
काम्यया॥२॥ न मे विदु: सुरगणा: प्रभवं न

महर्षयः ॥ अहमादिर्हि देवानां महर्षीणां च सर्वशः ॥२॥ यो मामजमनादिं च वेत्ति लोकमहेश्वरम् ॥ असंमूढः स मर्त्येषु सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥३॥ बुद्धिर्ज्ञानमसंमोहः क्षमा सत्यं दमः शमः ॥ सुखं दुःखं भवो भावो भयं चाभयमेव च ॥ ४ ॥ अहिंसा समता तुष्टिस्तपो दानं यशोऽयशः ॥ भवंति

भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः ॥ ५ ॥
महर्षयः सप्त पूर्वे चत्वारो मनवस्तथा ॥
मद्भावमानसा जाता येषां लोक इमाः
प्रजाः ॥ ६ ॥ एतां विभूतिं योगं च मम
यो वेत्ति तत्त्वतः ॥ सोऽविकम्पेन योगेन
युज्यते नात्र संशयः ॥ ७ ॥ अहं सर्व
स्य प्रभवो मत्तः सर्वं प्रवर्त्तते ॥ इति मत्वा

भजंते मां बुधा भावसमन्विताः ॥ ८ ॥ मच्चित्ता मद्गतप्राणा बोधयंतः परस्परम् ॥ कथयंतश्च मां नित्यं तुष्यंति च रमंति च ॥ ९ ॥ तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ॥ ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयांति ते ॥ १० ॥ तेषामेवानुकंपार्थमहमज्ञानजं तमः ॥ नाशयाम्यात्मभाव

स्थो ज्ञानदीपेन भास्वता ॥ ११ ॥ अर्जुन
उवाच ॥ परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं
भवान् ॥ पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेव
मजं विभुम् ॥ १२ ॥ आहुस्त्वामृषयः सर्वे
देवर्षिर्नारदस्तथा ॥ असितोदेवलोव्यासः
स्वयं चैव ब्रवीषि मे॥ १३॥ सर्वमेतदृतं म
न्ये यन्मां वदसि केशव ॥ न हि ते भगवन्

व्यक्तिं विदुर्देवा न दानवाः ॥ १४ ॥ स्वयमेवात्मनाऽऽत्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम ॥ भूतभावन भूतेश देवदेव जगत्पते ॥ १५ ॥ वक्तुमर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यात्मविभूतयः ॥ याभिर्विभूतिभिर्लोकानिमांस्त्वं व्याप्य तिष्ठसि ॥ १६ ॥ कथं विद्यामहं योगिंस्त्वां सदा परिचिंतयन् ॥ केषुकेषु च भावेषु

चिंत्योसि भगवन्मया ॥ १७ ॥ विस्तरेणा
त्मनो योगं विभूतिं च जनार्दन ॥ भूयः क
थय तृप्तिर्हि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम् ॥
॥ १८ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ हंत ते
कथयिष्यामि दिव्या ह्यात्मविभूतयः ॥
प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ नास्त्यंतो विस्तरस्य
मे ॥ १९ ॥ अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताश

यस्थितः ॥ अहमादिश्च मध्यं च भूतानामं
त एव च ॥ २० ॥ आदित्यानामहं विष्णुर्ज्यो
तिषां रविरंशुमान् ॥ मरीचिर्मरुतामस्मि
नक्षत्राणामहं शशी ॥ २१ ॥ वेदानां सामवे
दोऽस्मि देवानामस्मि वासवः ॥ इंद्रियाणां
मनश्चास्मि भूतानामस्मि चेतना ॥ २२ ॥
रुद्राणां शंकरश्चास्मि वित्तेशो यक्षरक्ष

साम् ॥वसूनां पावकश्चास्मि मेरुः शिखारि
णामहम् ॥ २३ ॥ पुरोधसां च मुख्यं मां
विद्धि पार्थ बृहस्पतिम् ॥ सेनानीनामहं
स्कंदः सरसामास्मि सागरः ॥ २४ ॥ मह
र्षीणां भृगुरहं गिरामस्म्येकमक्षरम् ॥ य
ज्ञानां जपयज्ञोऽस्मि स्थावराणां हिमाल
यः ॥२५॥ अश्वत्थः सर्ववृक्षाणां देवर्षीणां

च नारदः ॥ गंधर्वाणां चित्ररथः सिद्धानां कपिलो मुनिः ॥२६ ॥ उच्चैःश्रवसमश्वानां विद्धि माममृतोद्भवम् ॥ ऐरावतं गजेंद्राणां नराणां च नराधिपम् ॥ २७ ॥ आयुधाना महं वज्रं धेनूनामास्मि कामधुक् ॥ प्रजन श्चास्मि कंदर्पः सर्पाणामास्मि वासुकिः ॥२८॥ अनंतश्चास्मि नागानां वरुणो याद

सामहम् ॥ पितॄणामर्यमा चास्मि यमः संयमतामहम् ॥ २९ ॥ प्रह्लादश्चास्मि दैत्यानां कालः कलयतामहम् ॥ मृगाणां च मृगेन्द्रोऽहं वैनतेयश्च पक्षिणाम् ॥ ३० ॥ पवनः पवतामस्मि रामः शस्त्रभृतामहम् ॥ झषाणां मकरश्चास्मि स्रोतसामस्मि जाह्नवी ॥ ३१ ॥ सर्गाणामादिरन्तश्च मध्यं चैव

वाहमर्जुन ॥ अध्यात्मविद्या विद्यानां वादः प्रवदतामहम् ॥ ३२ ॥ अक्षराणामकारोऽस्मि द्वंद्वः सामासिकस्य च ॥ अहमेवाक्षयः कालो धाताऽहं विश्वतोमुखः॥ ३३॥ मृत्युः सर्वहरश्चाहमुद्भवश्च भविष्यताम् ॥ कीर्तिः श्रीर्वाक्च नारीणां स्मृतिर्मेधा धृतिःक्षमा॥ ३४॥ बृहत्साम तथासाम्नां गाय

त्री छंदसामहम् ॥ मासानां मार्गशीर्षोऽह
मृतूनां कुसुमाकरः ॥ ३५ ॥ द्यूतं छलयता
मस्मि तेजस्तेजस्विनामहम् ॥ जयो
ऽस्मि व्यवसायोऽस्मि सत्त्वं सत्त्ववताम
हम्।३६।वृष्णानां वासुदेवोऽस्मि पांडवा
नां धनंजयः॥ मुनीनामप्यहं व्यासःकवी
नामुशना: कविः ॥ ३७॥ दंडो दमयताम

स्मि नीतिरस्मि जिगीषताम् ॥ मौनं चैवा
स्मि गुह्यानां ज्ञानं ज्ञानवतामहम् ॥ ३८॥
यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन ॥
न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चरा
चरम् ॥ ३९ ॥ नांतोऽस्ति मम दिव्यानां
विभूतीनां परंतप ॥ एष तूद्देशतः प्रोक्तो
विभूतेर्विस्तरो मया ॥४०॥ यद्यद्विभूतिम

त्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा ॥ तत्तदेवावग
च्छ त्वं मम तेजोंशसंभवम् ॥ ४१ ॥ अ
थवा वहुनैतेन किं ज्ञातेन तवार्जुन ॥ विष्ट
भ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जग
त् ॥ ४२ ॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिष
त्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुन
संवादे विभूतियोगो नाम दशमोऽध्यायः

॥ १०॥ अर्जुन उवाच ॥ ॥ मदनुग्रहाय प
रमं गुह्यमध्यात्मसंज्ञितम् ॥ यत्त्वयोक्तं
वचस्तेन मोहोऽयं विगतो मम ॥ १ ॥ भ
वाप्ययौ हि भतानां श्रुतौ विस्तरशो मया॥
त्वत्तः कमलपत्राक्ष माहात्म्यमपि चाव्य
यम् ॥ २ ॥ एवमेतद्यथात्थ त्वमात्मानं
परमेश्वर॥ द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरु

षोत्तम ॥ ३ ॥ मन्यसे यदि तच्छक्यं म
या द्रष्टुमिति प्रभो ॥ योगेश्वर ततो मे त्वं
दर्शयात्मानमव्ययम् ॥ ४ ॥ श्रीभगवानु
वाच ॥ पश्य मे पार्थ रूपाणि शतशोथ स
हस्रशः ॥ नानाविधानि दिव्यानि नाना
वर्णाकृतीनि च ॥ ५ ॥ पश्यादित्यान्वसून्रु
द्रानाश्विनौ मरुतस्तथा ॥ बहून्यदृष्टपू

र्वाणि पश्याश्चर्याणि भारत ।६। इहैकस्थं जगत्कृत्स्नं पश्याद्य सचराचरम् ॥ मम देहे गुडाकेश यच्चान्यद्द्रष्टुमिच्छसि ॥ ७ ॥ न तु मां शक्यसे द्रष्टुमनेनैव स्वचक्षुषा ॥ दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् ॥ ८ ॥ ॥ संजय उवाच ॥ ॥ एवमुक्त्वा ततो राजन्महायोगेश्वरो हरिः ॥ द

र्शयामास पार्थाय परमं रूपमैश्वरम् ॥ ९ ॥
अनेकवक्त्रनयनमनेकाद्भुतदर्शनम् ॥ अने
कदिव्याभरणं दिव्यानेकोद्यतायुधम् ॥
॥ १० ॥ दिव्यमाल्यांबरधरं दिव्यगंधानु
लेपनम् ॥ सर्वाश्चर्यमयं देवमनंतं विश्वतो
मुखम् ॥ ११ ॥ दिवि सूर्यसहस्रस्य भवे
द्युगपदुत्थिता ॥ यदि भा सदृशी सा स्या

द्धासस्तस्य महात्मनः ॥ १२ ॥ तत्रैकस्थं जगत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा ॥ अपश्यद्देवदेवस्य शरीरे पांडवस्तदा ॥ १३ ॥ ततः स विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा धनंजयः ॥ प्रणम्य शिरसा देवं कृताञ्जलिरभाषत ॥ १४ ॥ अर्जुन उवाच ॥ पश्यामि देवांस्तव देव देहे सर्वांस्तथा भूतविशेषसं

घान्॥ ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थमृषींश्च
सर्वानुरगांश्च दिव्यान्॥ १५॥ अनेक बाहू
दरवक्त्रनेत्रं पश्यामि त्वां सर्वतोनंतरूप
म्॥ नांतं न मध्यं न पुनस्तवादिं पश्यामि
विश्वेश्वर विश्वरूपम्॥ १६॥ किरीटिनं
गदिनं चक्रिणं च तेजोराशिं सर्वतो दीप्ति
मंतम्॥ पश्यामि त्वां दुर्निरीक्ष्यं समंता

दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयम् ॥ १७ ॥ त्वम
क्षरं परमं वेदितव्यं त्वमस्य विश्वस्य परं
निधानम् ॥ त्वमव्ययः शाश्वतधर्मगोप्ता
सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे ॥ १८ ॥ अनादि
मध्यांतमनंतवीर्यमनंतबाहुंशशिसूर्यनेत्र
म् ॥ पश्यामि त्वां दीप्तहुताशवक्त्रं स्वतेजसा
विश्वमिदंतपंतम् । १९ । द्यावापृथिव्योरिद

मंतरं हि व्याप्तं त्वयैकेन दिशश्च सर्वाः ॥
दृष्ट्वाद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं लोकत्रयं प्रव्यथि
तं महात्मन् ॥ २० ॥ अमी हि त्वां सुरसंघा
विशंति केचिद्भीताः प्राञ्जलयो गृणांति॥
स्वस्तीत्युक्त्वा महर्षिसिद्धसंघाः स्तुवंति
त्वां स्तुतिभिः पुष्कलाभिः ॥ २१ ॥ रुद्रा
दित्या वसवो ये च साध्या विश्वेऽश्विनौ म

रुतश्चोष्मपाश्च ॥ गंधर्वयक्षासुरासिद्धसं
घा वीक्षंते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे ॥२२॥
रूपं महत्ते बहुवक्त्रनेत्रं महाबाहो बहुबाहू
रुपादम् ॥ बहूदरं बहुदंष्ट्राकरालं दृष्ट्वा लो
काःप्रव्यथितास्तथाहम् ॥२३॥ नभःस्पृशं
दीप्तमनेकवर्णं व्यात्ताननं दीप्तविशालने
त्रम् ॥ दृष्ट्वा हि त्वां प्रव्यथितांतरात्मा धृ

तिं न विंदामि शमं च विष्णो ॥२४॥ दंष्ट्रा करालानि च ते मुखानि दृष्ट्वैव कालानल सन्निभानि ॥ दिशो न जाने न लभे च शर्म प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥२५॥ अमी च त्वां धृतराष्ट्रस्य पुत्राः सर्वे सहैवाऽवनिपा लसंघैः ॥ भीष्मो द्रोणः सूतपुत्रस्तथासौ सहास्मदीयैरपि योधमुख्यैः ॥ २६ ॥ व

क्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति दंष्ट्राकराला
नि भयानकानि ॥ केचिद्विलग्ना दशनांत
रेषु संदृश्यंते चूर्णितैरुत्तमांगैः ॥ २७ ॥ य
था नदीनां बहवोऽबुवेगाः समुद्रमेवाभिमु
खा द्रवंति ॥ तथा तवामी नरलोकवीरा वि
शंति वक्त्राण्यभिविज्वलंति ॥ २८ ॥ यथा
प्रदीप्तंज्वलनं पतंगा विशंति नाशाय समृ

द्धवेगाः ॥ तथैव नाशाय विशंति लोकास्त
वापि वक्त्राणि समृद्धवेगाः ॥ २९ ॥ लेलि
ह्यसे ग्रसमानः समंताल्लोकान्समग्रान्वद
नैर्ज्वलद्भिः ॥ तेजोभिरापूर्य जगत्समग्रं
भासस्तवोग्राः प्रतपंति विष्णो ॥ ३० ॥ आ
ख्याहि मे को भवानुग्ररूपो नमोस्तु ते देव
वर प्रसीद ॥ विज्ञातुमिच्छामि भवंतमा

ध्यं नहि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम् ॥ ३१ ॥
श्रीभगवानुवाच ॥ कालोऽस्मि लोकक्ष
यकृत्प्रवृद्धो लोकान्समाहर्तुमिह प्रवृत्तः ॥
ऋतेऽपि त्वां न भविष्यंति सर्वे येऽवस्थि
ताः प्रत्यनीकेषु योधाः ॥ ३२ ॥ तस्मात्त्वमु
त्तिष्ठ यशो लभस्व जित्वा शत्रून्भुंक्ष्व रा
ज्यं समृद्धम् ॥ मयैवैते निहताः पूर्वमेव नि

मित्तमात्रं भव सव्यसाचिन् ।३३। द्रोणं च भीष्मं च जयद्रथं च कर्णं तथाऽन्यानपि योधवीरान् ॥ मया हतांस्त्वंजहि मा व्यथिष्ठा युद्ध्यस्व जेतासि रणे सपत्नान् ॥ ३४॥ संजय उवाच ॥ एतच्छ्रुत्वा वचनं केशवस्य कृताञ्जलिर्वेपमानः किरीटी ॥ नमस्कृत्वा भूय एवाह कृष्णं सगद्गदं भीतभी

तः प्रणम्य ॥ ३५ ॥ अर्जुन उवाच ॥
स्थाने हृषीकेश तव प्रकीर्त्या जगत्प्रहृष्य
त्यनुरज्यते च ॥ रक्षांसि भीतानि दिशो
द्रवंति सर्वे नमस्यंति च सिद्धसंघाः॥ ३६ ॥
कस्माच्च ते न नमेरन्महात्मन् गरीयसे ब्र
ह्मणोऽप्यादिकर्त्रे ॥अनंत देवेश जगन्निवा
स त्वमक्षरं सदसत्तत्परं यत्॥ ३७ ॥ त्वमा

दिदेव:पुरुष:पुराणस्त्वमस्य विश्वस्य परं
निधानम्॥वेत्ताऽसि वेद्यं च परं च धाम त्व
याततंविश्वमनंतरूप॥३८॥वायुर्यमोग्नि
र्वरुण: शशांक: प्रजापतिस्त्वं प्रपितामह
श्च॥ नमो नमस्तेऽस्तु सहस्रकृत्व:पुनश्च
भूयोपि नमो नमस्ते॥ ३९ ॥ नम:पुरस्ता
दथ पृष्ठतस्ते नमोस्तु ते सर्वत एव सर्व॥

अनन्तवीर्यामितविक्रमस्त्वं सर्वं समाप्नो
षि ततोऽसि सर्वः ॥ ४० ॥ सखेति मत्वा
प्रसभं यदुक्तं हे कृष्ण हे यादव हे सखेति।
अजानता महिमानं तवेदं मया प्रमादा
त्प्रणयेन वापि ॥ ४१ ॥ यच्चावहासार्थमस
त्कृतोऽसि विहारशय्यासनभोजनेषु। एको
थ वाप्यच्युत तत्समक्षं तत्क्षामये त्वामह

मप्रमेयम् ॥ ४२॥ पितासि लोकस्य चरा
चरस्य त्वमस्य पूज्यश्च गुरुर्गरीयान्॥ न
त्वत्समोस्त्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोकत्र
येऽप्यप्रातिमप्रभावः॥४३॥तस्मात्प्रणम्य
प्रणिधाय कायं प्रसादये त्वामहमीशमी
ड्यम्।पितेवपुत्रस्यसखेवसख्युःप्रियः प्रि
यायार्हसिदेवसोढुम्।४४॥अदृष्टपूर्वंहृषि

तोऽस्मि दृष्ट्वा भयेन च प्रव्यथितं मनो मे ॥ तदेव मे दर्शय देव रूपं प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ ४५ ॥ किरीटिनं गदिनं चक्रहस्तमिच्छामि त्वां द्रष्टुमहं तथैव ॥ तेनैव रूपेण चतुर्भुजेन सहस्रबाहो भव विश्वमूर्ते ॥ ४६ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ मया प्रसन्नेन तवार्जुनेदं रूपं परं दर्शितमात्मयो

गात्॥ तेजोमयं विश्वमनंतमाद्यं यन्मे त्व
दन्येन न दृष्टपूर्वम्॥४७॥न वेदयज्ञाध्यय
नैर्न दानैर्न च क्रियाभिर्नतपोभिरुग्रैः॥एवं
रूपः शक्य अहं नृलोके द्रष्टुं त्वदन्येन कु
रुप्रवीर॥४८॥ मा ते व्यथा मा च विमूढ
भावो दृष्ट्वारूपंघोरमीदृङ्ममेदम्॥ व्यपे
तभीः प्रीतमनाः पुनस्त्वं तदेव मे रूपमिदं

प्रपश्य ॥ ४९ ॥ संजय उवाच ॥ इत्यर्जुनं वासुदेवस्तथोक्त्वा स्वकं रूपं दर्शयामास भूयः ॥ आश्वासयामास च भीतमेनं भूत्वा पुनः सौम्यवपुर्महात्मा ॥५०॥ अर्जुन उवाच ॥ दृष्ट्वेदं मानुषं रूपं तव सौम्यं जनार्दन ॥ इदानीमस्मि संवृत्तः सचेताः प्रकृतिं गतः ॥ ५१॥ श्रीभगवानुवाच ॥ सु

दुर्दर्शमिदं रूपं दृष्टवानसि यन्मम ॥ देवा
अप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकांक्षिणः॥
॥ ५२ ॥ नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चे
ज्यया ॥ शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि
मां यथा ॥ ५३ ॥भक्त्या त्वनन्यया श
क्यो ह्यहमेवंविधोर्जुन ॥ ज्ञातुं द्रष्टुं च त
त्त्वेन प्रवेष्टुं च परंतप ॥ ५४ ॥ मत्कर्मकृ

न्मत्परमो मद्भक्तः संगवर्जितः॥ निर्वैरः सर्वभूतेषु यः स मामेति पांडव॥५५॥

इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायांयोगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे विश्वरूपदर्शनयोगो नाम एकादशोऽध्यायः॥

॥११॥ अर्जुन उवाच॥ एवं सततयुक्ता ये भक्तास्त्वां पर्युपासते॥ ये चाऽप्यक्षर

मव्यक्तं तेषां के योगवित्तमाः ॥ १ ॥ श्री
भगवानुवाच ॥ मय्यावेश्य मनो ये मां नि
त्ययुक्ता उपासते ॥ श्रद्धया परयोपेतास्ते
मे युक्ततमा मताः ॥ २ ॥ ये त्वक्षरमनिर्दे
श्यमव्यक्तं पर्युपासते ॥ सर्वत्रगमचिंत्यं
च कूटस्थमचलं ध्रुवम् ॥ ३ ॥ सन्नियम्यें
द्रियग्रामं सर्वत्र समबुद्धयः ॥ ते प्राप्नुवंति

मामेव सर्वभूतहिते रताः ॥ ४ ॥ क्लेशोधि
कतरस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसाम् ॥ अव्य
क्ता हि गतिर्दुःखं देहवद्भिरवाप्यते ॥ ५ ॥
ये तु सर्वाणि कर्माणि मयि संन्यस्य मत्प
राः॥अनन्येनैव योगेन मां ध्यायंत उपास
ते ॥ ६ ॥ तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसा
गरात् ॥ भवामि न चिरात्पार्थ मय्यावेशि

तचेतसाम् ॥ ७ ॥ मय्येव मन आधत्स्व मयि बुद्धिं निवेशय ॥ निवसिष्यसि मय्येव अत ऊर्ध्वं न संशयः ॥ ८ ॥ अथ चित्तं समाधातुं न शक्नोषि मयि स्थिरम् ॥ अभ्यासयोगेन ततो मामिच्छाप्त धनंजय ॥ ९ ॥ अभ्यासेप्यसमर्थोसि मत्कर्मपरमो भव ॥ मदर्थमपि कर्माणि कुर्वन्सिद्धिमवाप्स्य

सि ॥ १० ॥ अथैतदप्यशक्तोऽसि कर्तुं मद्यो
गमाश्रितः ॥ सर्वकर्मफलत्यागं ततः कुरु
यतात्मवान् । ११ । श्रेयो हिज्ञानमभ्यासा
ज्ज्ञानाद्ध्यानं विशिष्यते ॥ ध्यानात्कर्मफ
लत्यागस्त्यागाच्छांतिरनंतरम् ॥ १२ ॥ अ
द्वेष्टा सर्वभूतानां मैत्रः करुणएवच ॥ निर्म
मोनिरहंकारः समदुःखसुखःक्षमी ॥ १३ ॥

संतुष्टःसततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ॥
मय्यर्पितमनोबुद्धिर्यो मद्भक्तःस मेप्रियः ॥
॥ १४॥ यस्मान्नोद्विजते लोको लोकान्नो
द्विजते च यः ॥ हर्षामर्षभयोद्वेगैर्मुक्तो यः
स च मे प्रियः ॥१५॥ अनपेक्षःशुचिर्दक्ष उ
दासीनो गतव्यथः॥सर्वारंभपरित्यागी यो
मद्भक्तः समे प्रियः॥१६॥यो न हृष्यति न

द्वेष्टि न शोचति न कांक्षति॥ शुभाशुभपरि
त्यागीभक्तिमान्यःसमेप्रियः॥ १७ ॥ स
मः शत्रौच मित्रे च तथा मानापमानयोः॥
शीतोष्णसुखदुःखेषु समःसंगविवर्जितः॥
॥ १८ ॥ तुल्यनिंदास्तुतिमौंनी संतुष्टो ये
न केनचित्॥ अनिकेतः स्थिरमतिर्भक्ति
मान्मे प्रियो नरः॥ १९ ॥ येतु धर्म्यामृतमिदं

यथोक्तं पर्युपासते॥ श्रद्दधाना मत्परमा भक्तास्तेऽतीवमेप्रियाः।२०। इतिश्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे भक्तियोगो नाम द्वादशोऽध्यायः॥१२॥ श्रीकृष्णार्प०।श्री भगवानुवाच॥ इदं शरीरं कौन्तेय क्षेत्रमित्यभिधीयते॥ एतद्यो वेत्ति तं प्राहुःक्षेत्रज्ञ

मिति तद्विदः ॥ १॥ क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत ॥ क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं यत्तज्ज्ञानं मतं मम ॥२॥ तत्क्षेत्रं यच्च यादृक्च यद्विकारि यतश्च यत् ॥ स च यो यत्प्रभावश्च तत्समासेन मे शृणु ॥ ३॥ ऋषिभिर्बहुधा गीतं छंदोभिर्विविधैः पृथक् ॥ ब्रह्मसूत्रपदैश्चैव हेतुमद्भिर्विनिश्चितैः ॥ ४ ॥ महाभूता

न्यहंकारो बुद्धिरव्यक्तमेव च ॥ इंद्रियाणि दशैकं च पञ्च चेन्द्रियगोचराः ॥५॥ इच्छा द्वेषः सुखं दुःखं संघातश्चेतनाधृतिः ॥ एत त्क्षेत्रं समासेन सविकारमुदाहृतम् ॥ ६ ॥ अमानित्वमदंभित्वमहिंसा क्षान्तिरार्जव म् ॥ आचार्योपासनं शौचं स्थैर्यमात्मावि निग्रहः ॥ ७ ॥ इंद्रियार्थेषु वैराग्यमनहं

कार एव च ॥ जन्ममृत्युजराव्याधिदुःख

दोषानुदर्शनम् ॥ ८ ॥ असक्तिरनभिष्वं

गः पुत्रदारगृहादिषु ॥ नित्यं च समचित्त

त्वमिष्टानिष्टोपपत्तिषु ॥ ९ ॥ मयि चान

न्ययोगेन भक्तिरव्यभिचारिणी ॥ विविक्त

देशसेवित्वमरतिर्जनसंसदि ॥ १० ॥ अ

ध्यात्मज्ञाननित्यत्वं तत्त्वज्ञानार्थदर्श

नम् ॥ एतज्ज्ञानमिति प्रोक्तमज्ञानं यदतो

ऽन्यथा॥ ११॥ ज्ञेयं यत्तत्प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञा

त्वाऽमृतमश्नुते ॥ अनादिमत्परं ब्रह्म न स

त्तन्नासदुच्यते ॥ १२ ॥ सर्वतः पाणिपादं

तत्सर्वतोऽक्षिशिरोमुखम् ॥ सर्वतः श्रुति

मल्लोके सर्वमावृत्य तिष्ठति॥ १३ ॥ सर्वे

न्द्रियगुणाभासं सर्वेन्द्रियविवर्जितम् ।अ

सक्तं सर्वभृच्चैव निर्गुणं गुणभोक्तृ च ॥ १४ ॥
बहिरंतश्च भूतानामचरं चरमेव च ॥ सू
क्ष्मत्वात्तदविज्ञेयं दूरस्थं चांतिके च तत्
॥ १५ ॥ अविभक्तं च भूतेषु विभक्तमिव
च स्थितम् ॥ भूतभर्तृ च तज्ज्ञेयं ग्रसि
ष्णु प्रभविष्णु च ॥ १६ ॥ ज्योतिषामपित
ज्ज्योतिस्तमसः परमुच्यते ॥ ज्ञानं ज्ञेयं

ज्ञानगम्यं हृदि सर्वस्य धिष्ठितम् ॥ १७॥
इति क्षेत्रं तथा ज्ञानं ज्ञेयं चोक्तं समास
तः ॥ मद्भक्त एतद्विज्ञाय मद्भावायोपपद्य
ते ॥ १८ ॥ प्रकृतिं पुरुषं चैव विद्ध्यनादी
उभावपि ॥ विकारांश्च गुणांश्चैव विद्धि
प्रकृतिसंभवान् ॥ १९ ॥ कार्यकारणक
र्तृत्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते ॥ पुरुषः सुखदुः

खानां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते ॥ २० ॥ पुरुषः प्रकृतिस्थो हि भुंक्ते प्रकृतिजान्गुणान् ॥ कारणं गुणसंगोऽस्य सदसद्योनिजन्मसु ॥ २१ ॥ उपद्रष्टानुमंता च भर्ता भोक्ता महेश्वरः ॥ परमात्मेति चाप्युक्तो देहेऽस्मिन्पुरुषः परः ॥ २२ ॥ य एवं वेत्ति पुरुषं प्रकृतिं च गुणैः सह ॥ सर्वथा वर्तमानोऽपि

न स भूयोऽभिजायते॥ २३॥ ध्यानेनात्म
नि पश्यंति केचिदात्मानमात्मना ॥ अन्ये
सांख्येन योगेन कर्मयोगेन चापरे॥ २४॥
अन्ये त्वेवमजानंतः श्रुत्वान्येभ्य उपास
ते ॥ तेऽपि चातितरंत्येव मृत्युं श्रुतिपराय
णाः॥ २५ ॥ यावत्संजायते किंचित्सत्त्वं
स्थावरजंगमम् ॥ क्षेत्रक्षेत्रज्ञसंयोगात्तद्वि

द्धि भरतर्षभ ॥ २६ ॥ समं सर्वेषु भूतेषु तिष्ठंतं परमेश्वरम् ॥ विनश्यत्स्वविनश्यंतं यः पश्यति स पश्यति ॥२७॥ समं पश्यन् हि सर्वत्र समवस्थितमीश्वरम् ॥ न हिनस्त्यात्मनात्मानं ततो याति परां गतिम् ॥ २८ ॥ प्रकृत्यैव च कर्माणि क्रियमाणानि सर्वशः ॥ यः पश्यति तथात्मानमकर्त्तारं

स पश्यति ॥ २९ ॥ यदा भूतपृथग्भावमे
कस्थमनुपश्यति ॥ तत एव च विस्तारं
ब्रह्म संपद्यते तदा ॥ ३० ॥ अनादित्वान्नि
र्गुणत्वात्परमात्मायमव्ययः ॥ शरीरस्थो
ऽपि कौंतेय न करोति न लिप्यते॥ ३१॥य
थासर्वगतं सौक्ष्म्यादाकाशं नोपलिप्यते॥
सर्वत्रावस्थितो देहे तथात्मा नोपलिप्यते

॥ ३२ ॥ यथा प्रकाशयत्येकः कृत्स्नं लोक
मिमं रविः॥ क्षेत्रं क्षेत्री तथा कृत्स्नं प्रकाश
यति भारत ॥ ३३॥क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोरेवमंतरं
ज्ञानचक्षुषा ॥ भूतप्रकृतिमोक्षं च ये विदु
र्यांति ते परम् ॥ ३४॥ इति श्रीमद्भगव
द्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे
श्रीकृष्णार्जुनसंवादे क्षेत्रक्षेत्रज्ञविभागयो

गो नाम त्रयोदशोऽध्यायः॥ १३॥ श्रीकृष्णा
र्पणमस्तु॥ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ परं भू
यः प्रवक्ष्यामि ज्ञानानां ज्ञानमुत्तमम् ॥ य
ज्ज्ञात्वा मुनयः सर्वे परां सिद्धिमितो गताः
॥ १ ॥ इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्य
मागताः ॥ सर्गेऽपि नोपजायंते प्रलये न
व्यथंति च॥ २॥ मम योनिर्महद्ब्रह्म तस्मि

न्गर्भं दधाम्यहम् ॥ संभवः सर्वभूतानां
ततो भवति भारत ॥ ३ ॥ सर्वयोनिषु कौंतेय
मूर्तयः संभवंति याः ॥ तासां ब्रह्म महद्यो
निरहं बीजप्रदः पिता ॥ ४ ॥ सत्त्वं रजस्तम
इति गुणाः प्रकृतिसंभवाः ॥ निबध्नन्ति
महाबाहो देहे देहिनमव्ययम् ॥ ५ ॥ तत्र
सत्त्वं निर्मलत्वात्प्रकाशकमनामयम् ॥

सुखसङ्गेन बध्नाति ज्ञानसङ्गेन चानघ ॥ ६ ॥
रजो रागात्मकं विद्धि तृष्णासङ्गसमुद्भवम् ।
तन्निबध्नाति कौन्तेय कर्मसङ्गेन देहिनम् ॥
॥ ७ ॥ तमस्त्वज्ञानजं विद्धि मोहनं सर्व
देहिनाम् ॥ प्रमादालस्यनिद्राभिस्तं निब
ध्नाति भारत ॥ ८ ॥ सत्त्वं सुखे संजयति
रजः कर्माणि भारत ॥ ज्ञानमावृत्य तु तमः

प्रमादे संजयत्युत ॥ ९ ॥ रजस्तमश्चाभि
भूय सत्त्वं भवति भारत ॥ रजः सत्त्वं
तमश्चैव तमः सत्त्वं रजस्तथा ॥ १० ॥ सर्व
द्वारेषु देहेऽस्मिन्प्रकाश उपजायते ॥ ज्ञा
नं यदा तदा विद्याद्विवृद्धं सत्त्वमित्युत ॥
॥ ११ ॥ लोभः प्रवृत्तिरारम्भः कर्मणामश
मः स्पृहा ॥ रजस्येतानि जायन्ते विवृद्धे भ

रतर्षभ ॥ १२ ॥ अप्रकाशोऽप्रवृत्तिश्च प्रमादो
मोह एव च ॥ तमस्येतानि जायंते विवृद्धे
कुरुनंदन ॥ १३ ॥ यदा सत्त्वे प्रवृद्धे तु प्र
लयं याति देहभृत् ॥ तदोत्तमविदाँल्लोका
नमलान्प्रतिपद्यते ॥ १४ ॥ रजसि प्रलयं
गत्वा कर्मसंगिषु जायते ॥ तथाप्रलीनस्त
मसि मूढयोनिषु जायते ॥ १५ ॥ कर्मणः सु

कृतस्याहुः सात्त्विकं निर्मलं फलम्॥ रजसस्तु फलं दुःखमज्ञानं तमसः फलम्॥ १६॥ सत्त्वात्संजायते ज्ञानं रजसो लोभ एव च ॥ प्रमादमोहौ तमसो भवतोऽज्ञानमेव च॥ १७॥ ऊर्ध्वं गच्छंति सत्त्वस्था मध्ये तिष्ठंति राजसाः ॥ जघन्यगुणवृत्तिस्था अधो गच्छंति तामसाः॥ १८॥ नान्यं

गुणेभ्यः कर्तारं यदा द्रष्टानुपश्यति ॥ गुणे

भ्यश्च परं वेत्ति मद्भावं सोऽधिगच्छति

॥ १९ ॥ गुणानेतानतीत्य त्रीन्देही देहस

मुद्भवान् ॥ जन्ममृत्युजरादुःखैर्विमुक्तो

ऽमृतमश्नुते॥ २० ॥अर्जुन उवाच ॥कैर्लिङ्गै

स्त्रीन्गुणानेतानतीतो भवति प्रभो ॥ किमा

चारःकथं चैतांस्त्रीन्गुणानतिवर्तते॥ २१॥

॥ श्रीभगवानुवाच ॥ प्रकाशं च प्रवृत्तिं च मोहमेव च पांडव॥नद्वेष्टिसंप्रवृत्तानिन निवृत्तानिकांक्षति॥२२॥उदासीनवदासीनो गुणैर्योनविचाल्यते ॥ गुणा वर्तंत इत्येवयोऽवतिष्ठतिनेंगते।२३। समदुःखसुखः स्वस्थःसमलोष्ठाश्मकांचनः॥ तुल्याप्रियाप्रियो धीरस्तुल्यनिंदात्मसंस्तुतिः ॥२४॥

मानापमानयोस्तुल्यस्तुल्यो मित्रारिप
क्षयोः ॥ सर्वारंभपरित्यागी गुणातीतः स
उच्यते ॥ २५ ॥ मां च योऽव्यभिचारेण भ
क्तियोगेन सेवते ॥ स गुणान्समतीत्यै
तान्ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ २६ ॥ ब्रह्मणो
हि प्रतिष्ठाहममृतस्याव्ययस्य च ॥ शा
श्वतस्य च धर्मस्य सुखस्यैकांतिकस्य च

॥ २७ ॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे गुणत्रयविभागयोगो नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ ॥ऊर्ध्वमूलमधःशाखमश्वत्थं प्राहुरव्ययम् ॥ छंदांसि यस्य पर्णानि यस्तं वेद स वेदवित्

॥ १ ॥ अधश्चोर्ध्वं प्रसृतास्तस्य शाखागुण

प्रवृद्धा विषयप्रवालाः। अधश्च मूलान्यनु
सन्ततानि कर्मानुबन्धीनि मनुष्यलोके॥
॥२॥ न रूपमस्येह तथोपलभ्यते नांतो
न चादिर्न च सप्रतिष्ठा॥ अश्वत्थमेनं सु
विरूढमूलमसंगशस्त्रेण दृढेन छित्त्वा॥३॥
ततः पदं तत्पारिमार्गितव्यं यस्मिन्गता
न निवर्तंति भूयः॥ तमेव चाद्यं पुरुषं प्रप

द्ये यतः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी ॥ ४ ॥ निर्मानमोहा जितसंगदोषा अध्यात्मनित्या विनिवृत्तकामाः ॥ द्वंद्वैर्विमुक्ताः सुखदुःखसंज्ञैर्गच्छंत्यमूढाः पदमव्ययं तत् ॥ ५ ॥ न तद्भासयते सूर्यो न शशांको न पावकः ॥ यद्गत्वा न निवर्तंते तद्धाम परमं मम ॥ ६ ॥ ममैवांशो जीवलोके जीवभूतः सना

तनः। मनःषष्ठानींद्रियाणि प्रकृतिस्थानि
कर्षति ॥७॥ शरीरं यदवाप्नोति यच्चाप्यु
त्क्रामतीश्वरः॥गृहीत्वैतानि संयाति वायु
र्गंधानिवाशयात् ॥८॥ श्रोत्रं चक्षुःस्पर्श
नं च रसनं घ्राणमेव च। अधिष्ठाय मनश्चा
ऽयं विषयानुपसेवते॥९॥उत्क्रामंतं स्थितं
वापि भुंजानं वा गुणान्वितम्।विमूढानानु

पश्यंति पश्यंति ज्ञानचक्षुषः ॥ १० ॥ यतं
तो योगिनश्चैनं पश्यंत्यात्मन्यवस्थितम् ॥
यतंतोऽप्यकृतात्मानो नैनं पश्यंत्यचेत
सः ॥ ११ ॥ यदादित्यगतं तेजो जगद्भा
सयतेऽखिलम् ॥ यच्चन्द्रमसि यच्चाग्नौ त
त्तेजो विद्धि मामकम् ॥ १२ ॥ गामावि
श्य च भूतानि धारयाम्यहमोजसा ॥

पुष्णामि चौषधीः सर्वाः सोमो भूत्वा रसात्मकः ॥ १३॥अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देहमाश्रितः॥प्राणापानसमायुक्तः पचाम्यन्नं चतुर्विधम्।१४।सर्वस्य चाहं हृदि संनिविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च।।वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदांतकृद्वेदविदेव चाहम्।१५।द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षर

श्चाक्षर एव च ॥ क्षरः सर्वाणि भूतानि कूट
स्थोऽक्षर उच्यते॥१६॥ उत्तमः पुरुषस्त्व
न्यः परमात्मेत्युदाहृतः॥ यो लोकत्रयमा
विश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः॥१७॥ यस्मा
त्क्षरमतीतोऽहमक्षरादपिचोत्तमः ॥ अतो
स्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः॥१८॥
यो मामेवमसंमूढो जानाति पुरुषोत्तमम्॥

स सर्वविद्भजति मां सर्वभावेन भारत ॥ १९ ॥ इति गुह्यतमं शास्त्रमिदमुक्तं मयाऽनघ ॥ एतद्बुद्ध्वा बुद्धिमान्स्यात्कृतकृत्यश्च भारत ॥ २० ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूप० पुराणपुरुषोत्तमयोगो नाम पंचदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ ॥ अभयं सत्त्वसंशुद्धि

ज्ञानयोगव्यवस्थितिः ॥ दानं दमश्च यज्ञ
श्च स्वाध्यायस्तप आर्जवम् ॥ १ ॥ अहिं
सा सत्यमक्रोधस्त्यागः शांतिरपैशुनम् ॥
दया भूतेष्वलोलुप्त्वं मार्दवं ह्रीरचापलम्
॥ २ ॥ तेजः क्षमा धृतिः शौचमद्रोहो ना
तिमानिता ॥ भवंति सम्पदं दैवीमभिजा
तस्य भारत ॥ ३ ॥ दंभो दर्पोऽभिमानश्च

क्रोधः पारुष्यमेव च ॥ अज्ञानं चाभिजात

स्य पार्थ संपदमासुरीम् ॥ ४ ॥ दैवी संप

द्विमोक्षाय निबंधायासुरी मता ॥ माशुचः

संपदं दैवीमाभिजातोऽसि पांडव ॥ ५ ॥ द्वौ

भूतसर्गौ लोकेऽस्मिन्दैव आसुर एव

च ॥ दै विस्तरशः प्रोक्त आसुरं पार्थ मे

शृणु ॥ ६ ॥ प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च जना न

विदुरासुराः ॥ न शौचं नापि चाचारो न सत्यं तेषु विद्यते ॥७॥ असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाहुरनीश्वरम् ॥ अपरस्परसम्भूतं किमन्यत्कामहैतुकम् ॥ ८ ॥ एतां दृष्टिमवष्टभ्य नष्टात्मानोऽल्पबुद्धयः ॥ प्रभवन्त्युग्रकर्माणः क्षयाय जगतोऽहिताः ॥ ९ ॥ काममाश्रित्य दुष्पूरं दंभमानमदान्वि

ताः ॥ मोहाद्गृहीत्वाऽसद्ग्राहान्प्रवर्तंते
ऽशुचिव्रताः ॥ १० ॥ चिन्तामपरिमेयां
च प्रलयान्तामुपाश्रिताः ॥ कामोपभोग
परमा एतावदिति निश्चिताः ॥ ११ ॥ आ
शापाशशतैर्बद्धाः कामक्रोधपरायणाः ॥
ईहन्ते कामभोगार्थमन्यायेनाऽर्थसंचया
न् ॥ १२ ॥ इदमद्य मया लब्धमिमं प्रा

ष्ये मनोरथम् ॥ इदमस्तीदमपि मे भविष्यति पुनर्धनम् ॥ १३ ॥ असौ मया हतः शत्रुर्हनिष्ये चापरानपि ॥ ईश्वरोऽहमहं भोगी सिद्धोऽहं बलवान्सुखी ॥ १४ ॥ आढ्योऽभिजनवानस्मि कोन्योऽस्ति सदृशो मया ॥ यक्ष्ये दास्यामि मोदिष्य इत्यज्ञानविमोहिताः ॥ १५ ॥ अनेक

चित्ताविभ्रांता मोहजालसमावृताः ॥ प्रसक्ताः कामभोगेषु पतंति नरकेऽशुचौ ॥ १६ ॥ आत्मसंभाविताः स्तब्धा धनमानमदान्विताः ॥ यजंते नामयज्ञैस्ते दंभेनाविधिपूर्वकम् ॥ १७ ॥ अहंकारं बलं दर्पं कामं क्रोधं च संश्रिताः ॥ मामात्मपरदेहेषु प्रद्विषंतोऽभ्यसूयकाः ॥ १८ ॥ तानहं

द्विषतः क्रूरान्संसारेषु नराधमान् ॥ क्षिपा
म्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु ॥ १९ ॥
आसुरीं योनिमापन्ना मूढा जन्मनि जन्म
नि ॥ मामप्राप्यैव कौन्तेय ततो यांत्यध
मां गतिम् ॥ २० ॥ त्रिविधं नरकस्येदं द्वारं
नाशनमात्मनः ॥ कामः क्रोधस्तथा लोभ
स्तस्मादेतत्त्रयंत्यजेत् ॥ २१ ॥ एतैर्विमुक्तः

कौंतेय तमोद्वारैस्त्रिभिर्नरः ॥ आचरत्या त्मनः श्रेयस्ततो याति परां गतिम् ॥ २२॥ यः शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्तते कामकार तः॥ न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं न परां गतिम्॥ २३॥ तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते का र्याकार्यव्यवस्थितौ ॥ ज्ञात्वा शास्त्रविधा नोक्तं कर्म कर्तुमिहार्हसि॥ २४॥ इति

श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु० दैवासुरसंप
द्विभागयोगो नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥
॥ अर्जुन उवाच ॥ ये शास्त्रविधि
मुत्सृज्य यजंते श्रद्धयान्विताः ॥ तेषां
निष्ठा तु का कृष्ण सत्त्वमाहो रज
स्तमः ॥ १ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ त्रिविधा
भवति श्रद्धा देहिनां सा स्वभावजा ॥ सा

त्त्विकी राजसी चैव तामसी चेति तां शृणु ॥२॥सत्त्वानुरूपा सर्वस्य श्रद्धा भवति भारत ॥ श्रद्धामयोऽयं पुरुषो यो यच्छ्रद्धः स एव सः ॥ ३ ॥ यजन्ते सात्विका देवान् यक्षरक्षांसि राजसाः ॥ प्रेतान्भूतगणांश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः ॥ ४ ॥ अशास्त्रविहितं घोरं तप्यंते ये तपोजनाः॥दम्भाहं

कारसंयुक्ताः कामरागबलान्विताः ॥५॥
कर्षयंतः शरीरस्थं भूतग्राममचेतसः॥
मा चैवांतःशरीरस्थं तान्विद्ध्यासुरानि
श्चयान् ॥ ६ ॥ आहारस्त्वपि सर्वस्य त्रि
विधो भवति प्रियः॥ यज्ञस्तपस्तथा दानं
तेषां भेदमिमं शृणु ॥ ७ ॥ आयुःसत्त्वब
लारोग्यसुखप्रीतिविवर्धनाः॥ रस्याः स्नि

ग्धाः स्थिरा हृद्या आहाराः सात्त्विकप्रि

याः ॥ ८ ॥ कट्वम्ललवणात्युष्णतीक्ष्ण

रूक्षविदाहिनः ॥ आहारा राजसस्येष्टा दुः

खशोकामयप्रदाः ॥ ९ ॥ यातयामं गत

रसं पूति पर्युषितं च यत् ॥ उच्छिष्टमपि चा

मेध्यं भोजनं तामसप्रियम् ॥ १० ॥ अफ

लाकांक्षिभिर्यज्ञो विधिदृष्टो य इज्यते ॥ य

ष्टव्यमेवेति मनः समाधाय स सात्त्विकः॥ ॥ ११ ॥ अभिसंधाय तु फलं दंभार्थमपि चैव तत् ॥ इज्यते भरतश्रेष्ठ तं यज्ञं विद्धि राजसम् ॥ १२॥ विधिहीनमसृष्टान्नं मंत्रहीनमदक्षिणम् ॥ श्रद्धाविरहितं यज्ञं तामसं परिचक्षते ॥ १३ ॥ देवद्विजगुरुप्राज्ञपूजनं शौचमार्जवम् ॥ ब्रह्मचर्यमहिंसा

च शारीरं तप उच्यते ॥ १४ ॥ अनुद्वेगकरं वाक्यं सत्यं प्रियहितं च यत् ॥ स्वाध्याभ्यसनं चैव वाङ्मयं तप उच्यते ॥ १५ ॥ मनःप्रसादः सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः ॥ भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते ॥ १६ ॥ श्रद्धया परया तप्तं तपस्तत्त्रिविधं नरैः ॥ अफलाकांक्षिभिर्युक्तैःसा

त्विकं परिचक्षते ॥ १७ ॥ सत्कारमानपू
जार्थं तपो दंभेन चैव यत् ॥ क्रियते तदिह
प्रोक्तं राजसं चलमध्रुवम् ॥ १८ ॥ मूढ
ग्राहेणात्मनो यत्पीडया क्रियते तपः ॥
परस्योत्सादनार्थं वा तत्तामसमुदाहृतम् ॥
॥ १९ ॥ दातव्यमिति यद्दानं दीयतेऽनुप
कारिणे ॥ देशे काले च पात्रे च तद्दानं सा

त्त्विकं स्मृतम् ॥ २० ॥ यत्तु प्रत्युपकारा
र्थं फलमुद्दिश्य वा पुनः ॥ दीयते च परि
क्लिष्टं तद्राजसमुदाहृतम् ॥ २१ ॥ अदेश
काले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते ॥ अस
त्कृतमवज्ञातं तत्तामसमुदाहृतम् ॥ २२ ॥
ॐतत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधःस्मृ
तः॥ब्राह्मणास्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिताः

पुरा ॥ २३ ॥ तस्मादोमित्युदाहृत्य य
ज्ञदानतपःक्रियाः॥ प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः
सततं ब्रह्मवादिनाम् ॥ २४ ॥ तदित्यन
भिसंधाय फलं यज्ञतपःक्रियाः ॥ दान
क्रियाश्च विविधाःक्रियंते मोक्षकांक्षिभिः
॥ २५ ॥ सद्भावे साधुभावे च सदित्येत
त्प्रयुज्यते ॥ प्रशस्ते कर्मणि तथा सच्छ

न्दः पार्थ युज्यते ॥ २६ ॥ यज्ञे तपसि दाने च स्थितिः सदिति चोच्यते ॥ कर्म चैव तदर्थीयं सदित्येवाभिधीयते ॥२७॥ अश्रद्धया हुतं दत्तं तपस्तप्तं कृतं च यत् ॥ असदित्युच्यते पार्थ न च तत्प्रेत्य नो इह ॥ २८ ॥ इति श्रीमद्भगवद्गीतासूप निषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृ

ष्णार्जुनसंवादे श्रद्धात्रयविभागयोगो नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥ * ॥

॥ अर्जुन उवाच ॥ संन्यासस्य महाबाहो तत्त्वमिच्छामि वेदितुम् ॥ त्यागस्य च हृषीकेश पृथक्केशिनिषूदन ॥ १ ॥ श्रीभगवानुवाच ॥ काम्यानां कर्मणां न्यासः संन्यासं कवयो विदुः ॥ सर्वकर्मफल

त्यागं प्राहुस्त्यागं विचक्षणाः ॥ २ ॥ त्या
ज्यं दोषवदित्येके कर्म प्राहुर्मनीषिणः ॥
यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यातिमि चापरे ॥
॥ ३॥ निश्चयं शृणु मे तत्र त्यागे भरतसत्त
म॥ त्यागो हि पुरुषव्याघ्र त्रिविधः सम्प्रकी
र्तितः ॥४॥ यज्ञदानतपः कर्म न त्याज्यं
कार्यमेव तत् ॥ यज्ञो दानं तपश्चैव पावना

नि मनीषिणाम् ॥५॥ एतान्यपि तु कर्मा
णि संगं त्यक्त्वा फलानि च ॥कर्तव्यानी
ति मे पार्थ निश्चितं मतमुत्तमम् ॥ ६॥ नि
यतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपपद्यते॥मो
हात्तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः॥
॥७॥ दुःखमित्येव यत्कर्म कायक्लेशभया
त्त्यजेत् ॥ स कृत्वा राजसं त्यागं नैव त्या

गफलं लभेत् ॥ ८ ॥ कार्यमित्येव यत्कर्म नियतं क्रियतेऽर्जुन ॥ संगं त्यक्त्वा फलं चैव स त्यागः सात्त्विको मतः ॥९॥ न द्वेष्ट्यकुशलं कर्म कुशलेनानुषज्जते ॥ त्यागीसत्त्वसमाविष्टो मेधावी छिन्नसंशयः॥ ॥ १० ॥ नहि देहभृता शक्यं त्यक्तुं कर्माण्यशेषतः ॥यस्तु कर्मफलत्यागी सत्या

गीत्यभिधीयते ॥ ११ ॥ अनिष्टमिष्टं मिश्रं च त्रिविधं कर्मणः फलम् ॥ भवत्यत्यागिनां प्रेत्य न तु संन्यासिनां क्वचित् ॥ १२ ॥ पंचैतानि महाबाहो कारणानि निबोध मे ॥ सांख्ये कृतांते प्रोक्तानि सिद्धये सर्वकर्मणाम् ॥ १३ ॥ अधिष्ठानं तथा कर्ता करणं च पृथग्विधम् ॥ विविधाश्च

पृथक्चेष्टा दैवं चैवात्र पंचमम् ॥ १४ ॥
शरीरवाङ्मनोभिर्यत्कर्म प्रारभते नरः ॥
न्याय्यं वा विपरीतं वा पंचैते तस्य हेतवः
॥ १५ ॥ तत्रैव सति कर्तारमात्मानं केव
लं तु यः ॥ पश्यत्यकृतबुद्धित्वान्न स पश्य
ति दुर्मतिः ॥ १६ ॥ यस्य नाहंकृतो भावो
बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ॥ हत्वापि स इमा

ल्लोँकान्न हंति न निबद्ध्यते ॥ १७ ॥ ज्ञानं ज्ञेयं परिज्ञाता त्रिविधा कर्मचोदना ॥ करणं कर्म कर्तेति त्रिविधः कर्मसंग्रहः ॥ ॥ १८ ॥ ज्ञानं कर्म च कर्ता च त्रिधैव गुणभेदतः ॥ प्रोच्यते गुणसंख्याने यथावच्छृणु तान्यपि ॥ १९ ॥ सर्वभूतेषु येनैकं भावमव्ययमीक्षते ॥ अविभक्तं विभक्ते

षु तज्ज्ञानं विद्धि सात्त्विकम् ॥ २० ॥ पृथ
क्त्वेन तु यज्ज्ञानं नानाभावान्पृथग्विधा
न् ॥ वेत्ति सर्वेषु भूतेषु तज्ज्ञानं विद्धि राज
सम् ॥ २१ ॥ यत्तु कृत्स्नवदेकस्मिन्कार्ये
सक्तमहैतुकम् ॥ अतत्त्वार्थवदल्पं च त
त्तामसमुदाहृतम् ॥२२॥ नियतंसंगरहित
मरागद्वेषतः कृतम् ॥ अफलप्रेप्सुना कर्म

यत्तत्सात्त्विकमुच्यते॥२३॥ यत्तु कामेप्सु
ना कर्म साहंकारेण वा पुनः॥ क्रियते बहुला
यासं तद्राजसमुदाहृतम् ॥ २४ ॥ अनुबंधं
क्षयं हिंसामनवेक्ष्य च पौरुषम्॥ मोहादार
भ्यते कर्म तत्तामसमुदाहृतम् ॥ २५ ॥
मुक्तसंगोऽनहंवादी धृत्युत्साहसमन्वि
तः॥ सिद्ध्यसिद्ध्योर्निर्विकारः कर्ता सा

त्त्विक उच्यते ॥ २६ ॥ रागी कर्मफलप्र
प्सुर्लुब्धो हिंसात्मकोऽशुचिः ॥ हर्षशोका
न्वितः कर्ता राजसः परिकीर्तितः ॥ २७ ॥
अयुक्तःप्राकृतःस्तब्धःशठो नैष्कृतिकोऽल
सः ॥ विषादी दीर्घसूत्री च कर्ता तामस
उच्यते ॥ २८ ॥ बुद्धेर्भेदं धृतेश्चैव गुणतास्त्रि
विधं शृणु ॥ प्रोच्यमानमशेषेण पृथक्त्वे

न धनंजय ॥ २९ ॥ प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च कार्याकार्ये भयाभये ॥ बंधं मोक्षं च या वेत्ति बुद्धिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥ ३० ॥ यया धर्ममधर्मं च कार्यं चाकार्यमेव च ॥ अयथावत्प्रजानाति बुद्धिः सा पार्थ राजसी ॥ ३१ ॥ अधर्मं धर्ममिति या मन्यते तमसावृता ॥ सर्वार्थान्विपरीतांश्च बुद्धिः

सा पार्थ तामसी ॥ ३२ ॥ धृत्या यया धारयते मनःप्राणेन्द्रियक्रियाः ॥ योगेनाव्यभिचारिण्या धृतिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥ ३३ ॥ यया तु धर्मकामार्थान्धृत्या धारयतेऽर्जुन ॥ प्रसंगेन फलाकांक्षी धृतिः सा पार्थ राजसी ॥ ३४ ॥ यया स्वप्नं भयं शोकं विषादं मदमेव च ॥ न विमुंचाति

दुर्मेधा धृतिः सा पार्थ तामसी ॥ ३५ ॥
सुखं त्विदानीं त्रिविधं शृणु मे भरतर्षभ ॥
अभ्यासाद्रमते यत्र दुःखान्तं च निगच्छ
ति ॥ ३६ ॥ यत्तदग्रे विषमिव परिणामेऽमृ
तोपमम् ॥ तत्सुखं सात्त्विकं प्रोक्तमात्म
बुद्धिप्रसादजम् ॥ ३७ ॥ विषयेन्द्रियसंयो
गाद्यत्तदग्रेऽमृतोपमम् ॥ परिणामे विष

मिव तत्सुखं राजसं स्मृतम् ॥ ३८ ॥ य
दग्रे चानुबंधे च सुखं मोहनमात्मनः ॥
निद्रालस्यप्रमादोत्थं तत्तामसमुदाहृतम्
॥ ३९ ॥ न तदस्ति पृथिव्यां वा दिवि देवे
षु वा पुनः ॥ सत्त्वं प्रकृतिजैर्मुक्तं यदेभिः
स्यात्त्रिभिर्गुणैः ॥ ४० ॥ ब्राह्मणक्षत्रिय
विशां शूद्राणां च परंतप ॥ कर्माणि प्रविभ

क्तानि स्वभावप्रभवैर्गुणैः ॥ ४१ ॥ शमो द
मस्तपः शौचं क्षांतिरार्जवमेव च ॥ ज्ञानं
विज्ञानमास्तिक्यं ब्रह्मकर्म स्वभावजम्
॥४२॥ शौर्यं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं युद्धे चाप्य
पलायनम् ॥ दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म
स्वभावजम् ॥ ४३ ॥ कृषिगोरक्ष्यवाणि
ज्यं वैश्यकर्म स्वभावजम् ॥ परिचर्यात्म

कं कर्म शूद्रस्यापि स्वभावजम् ॥४४॥
स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते न
रः॥ स्वकर्मनिरतः सिद्धिं यथा विंद
ति तच्छृणु।४५।यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन
सर्वमिदं ततम् ॥स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सि
द्धिं विंदति मानवः ॥ ४६ ॥ श्रेयान्स्वध
र्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ॥ स्व

भावनियतं कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषम् ॥ ॥ ४७ ॥ सहजं कर्म कौंतेय सदोषमपि न त्यजेत् ॥ सर्वारंभा हि दोषेण धूमेनाग्निरिवावृताः ॥ ४८ ॥ असक्तबुद्धिः सर्वत्र जितात्मा विगतस्पृहः ॥ नैष्कर्म्यसिद्धिं परमां संन्यासेनाधिगच्छति ॥ ४९ ॥ सिद्धिं प्राप्तो यथा ब्रह्म तथाऽऽप्नोति निबोध मे ॥

समासेनैव कौन्तेय निष्ठा ज्ञानस्य या
परा ॥५०॥ बुद्ध्या विशुद्धया युक्तो धृत्या
त्मानं नियम्य च ॥ शब्दादीन्विषयां
स्त्यक्त्वा रागद्वेषौ व्युदस्य च ॥ ५१ ॥
विविक्तसेवी लघ्वाशी यतवाक्कायमान
सः ॥ ध्यानयोगपरो नित्यं वैराग्यं समुपा
श्रितः ॥ ५२॥ अहंकारं बलं दर्पं कामं क्रो

घं परिग्रहम् ॥ विमुच्य निर्ममः शांतो ब्र
ह्मभूयाय कल्पते ॥ ५३ ॥ ब्रह्मभूतः प्रस
न्नात्मा न शोचति न कांक्षति ॥ समः स
र्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम् ॥ ५४ ॥
भक्त्या मामभिजानाति यावान्यश्चास्मि
तत्त्वतः ॥ ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विश
ते तदनंतरम् ॥ ५५ ॥ सर्वकर्माण्यपि स

दा कुर्वाणो मद्व्यपाश्रयः ॥ मत्प्रसादाद
वाप्नोति शाश्वतं पदमव्ययम् ॥ ५६ ॥ चे
तसा सर्वकर्माणि मयि संन्यस्य मत्परः॥
बुद्धियोगमुपाश्रित्य मच्चित्तः सततं भव ॥
॥ ५७ ॥ मच्चित्तः सर्वदुर्गाणि मत्प्रसादा
त्तरिष्यासि ॥ अथ चेत्त्वमहंकारान्न श्रो
ष्यासि विनंक्ष्यसि ॥ ५८ ॥ यदहंकारमा

श्रित्य न योत्स्य इति मन्यसे ॥ मिथ्यैष व्यवसायस्ते प्रकृतिस्त्वां नियोक्ष्यति ॥ ॥ ५९ ॥ स्वभावजेन कौन्तेय निबद्धः स्वेन कर्मणा ॥ कर्तुं नेच्छसि यन्मोहात्करिष्यस्यवशोऽपि तत् ॥ ६० ॥ ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति ॥ भ्रामयन्सर्वभूतानि यंत्रारूढानि मायया ॥ ६१ ॥ तमेव

शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत ॥ तत्प्रसा
दात्परां शांतिं स्थानं प्राप्स्यासि शाश्वत
म् ॥ ६२ ॥ इति ते ज्ञानमाख्यातं गुह्या
द्गुह्यतरं मया ॥ विमृश्यैतदशेषेण यथे
च्छसि तथा कुरु ॥ ६३ ॥ सर्वगुह्यतमं
भूयः श्रृणु मे परमं वचः ॥ इष्टोऽसि मे
दृढमतिस्ततो वक्ष्यामि ते हितम् ॥६४॥

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कु
रु ॥ मामेवैष्यासि सत्यं ते प्रतिजाने प्रियो
ऽसि मे ॥ ६५ ॥ सर्वधर्मान्परित्यज्य मा
मेकं शरणं व्रज ॥ अहं त्वा सर्वपापेभ्यो
मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥ ६६ ॥ इदं ते
नाऽतपस्काय नाभक्ताय कदाचन ॥ न
चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति ॥

॥ ६७ ॥ य इदं परमं गुह्यं मद्भक्तेष्वभि

धास्यति ॥ भक्तिं मयि परां कृत्वा मामेवै

ष्यत्यसंशयः ॥ ६८ ॥ न च तस्मान्मनु

ष्येषु कश्चिन्मे प्रियकृत्तमः ॥ भविता न

च मे तस्मादन्यः प्रियतरो भुवि ॥ ६९ ॥

अध्येष्यते च य इमं धर्म्यं संवादमावयोः ॥

ज्ञानयज्ञेन तेनाहमिष्टः स्यामिति मे म

ति:॥७०॥श्रद्धावाननसूयश्च शृणुयादपि
यो नरः॥ सोऽपि मुक्तः शुभाँल्लोकान्प्रा
प्नुयात्पुण्यकर्मणाम् ॥ ७१ ॥ कच्चिदेत
च्छ्रुतं पार्थ त्वयैकाग्रेण चेतसा ॥ कच्चि
दज्ञानसंमोहः प्रनष्टस्ते धनंजय ॥ ७२ ॥
॥ अर्जुन उवाच ॥ नष्टो मोहः स्मृतिर्ल
ब्धा त्वत्प्रसादान्मयाऽच्युत ॥ स्थिता

ऽस्मि गतसंदेहः करिष्ये वचनं तव॥ ७३॥

॥ संजय उवाच॥ इत्यहं वासुदेवस्य पा

र्थस्य च महात्मनः॥ संवादमिममश्रौष

मद्भुतं रोमहर्षणम्॥ ७४॥ व्यासप्र

सादाच्छ्रुतवानेतद्गुह्यमहं परम्॥ योगं

योगेश्वरात्कृष्णात्साक्षात्कथयतः स्वयम्

॥ ७५॥ राजन्संस्मृत्यसंस्मृत्य

संवादमिममद्भुतम् ॥ केशवार्जुनयोः पुण्यं हृष्यामि च मुहुर्मुहुः ॥ ७६ ॥ तच्च संस्मृत्यसंस्मृत्य रूपमत्यद्भुतं हरेः ॥ विस्मयो मे महान्राजन्हृष्यामि च पुनः पुनः ॥ ७७ ॥ यत्र योगेश्वरः कृष्णो यत्र पार्थो धनुर्धरः ॥ तत्र श्रीर्विजयो भूतिर्ध्रुवा नीतिर्मतिर्मम ॥ ७८ ॥ इति

श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे मोक्षसंन्यासयोगो नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

॥ इति श्रीमद्भगवद्गीता समाप्ता ॥

इदं पुस्तकं कल्याणनगर्यां श्रीकृष्णदासात्मज-गंगाविष्णोः अध्यक्ष "लक्ष्मीवेंकटेश्वर" मुद्रणागारे पं० शिवदुलारे वाजपेयीत्यनेन स्वाम्यर्थं मुद्रयित्वा प्रकाशितम् ।

शकाब्दाः १८४३, संवत १९७८ ।

जाहिरात ।

नाम.	की. रु. आ.
गीता पंचरत्न अक्षर बडा खुला पाना छोटी संची	१-८
पंचरत्न अक्षरबडा लंबी संची खुला	१-०
गीता श्रीधरीटीका सहित	१-४
गीता बडे अक्षरकी खुली १२ पेजी	०-१२
गीता बडे अक्षरकी खुली	१-०
गीता गुटका विष्णुसहस्रनामसहिता	०-१२
पंचरत्न द्वादशरत्न	१-०
गीतापंचरत्न नवरत्न पाकिट बुक	०-१२
गीता गुटका पाकिटबुक् ६४ पेजी	०-८

पुस्तकें मिलनेका ठिकाना—
गंगाविष्णु श्रीकृष्णदास,
"लक्ष्मीवेंकटेश्वर" छापाखाना कल्याण-मुंबई.

राधाकृष्ण गणोद्दीपिका।

भाषानुवादान्वय सहिता.

श्रीकृष्ण भगवान् और वृषभानुनंदिनी राधाजीके परिवारको बतानेवाला कोई ग्रंथ उपस्थित नहीं है इसी लिये यह पुस्तक लिखा गया है, इसमें श्रीकृष्णजी और राधाजीके परिवारका वर्णन किया है और उनके विहार स्थलोंका भी अच्छी तरह वर्णन किया है. कीमत ४ आना.

पुस्तक मिलनेका ठिकाना—गंगाविष्णु श्रीकृष्णदास,

"लक्ष्मीवेङ्कटेश्वर" छापाखाना, कल्याण—मुम्बई.

इति

श्रीमद्भगवद्गीता

समाप्ता ।